

KOMMUNISTISK POLITIK



*Bølgen fortsætter landet over:
Protest mod nedskæringsbudgettet
Århus, 18.09.03*

Foto: Frank B. Schmidt

***Drop
besparelserne!***

***Fjern social-
hjælpen til de
rige!***

Nr. 19

7. årg.

2003

**27. september -
10. oktober**

Støttepris 12 kr.

TEMA: EFTER DET SVENSKE EURO-NEJ

Fra Cancun til FN s. 2 ● Ja tak til Ud af EU s. 3 ●

Projekt Kapitalens København: Amager Strandpark s. 4 ●

Budgetstorm over Århus s. 6 ● SiD fejede ikke for sin egen dør s. 7 ●

Trafik med social slagside s. 10 ● Falske forhåbninger s. 11 ●

Stop krig og besættelse s. 12 ● Tillykke Sverige s. 14 ● Demokrati i praksis s. 16 ●

Principløst fornuftægteskab s. 19 ● Om den "chilenske vej til socialismen" s. 21 ●

Debat s. 22 ● Foghs nye løftebrud s. 24

Fra Cancun til FN

KOMMUNISTISK POLITIK

Hvad var det egentlig, som skete ved WTO-mødet i Cancun for et par uger siden?

Noget med at der ikke blev truffet en aftale, og mødet brød sammen? Et eller andet med, at en større gruppe udviklingslande – med bl.a. Kina, Brasilien og Indien – sagde nej til planerne om yderligere 'liberalisering' af verdenshandelen og rettede en voldsom kritik mod de rige imperialistiske landes (især USA's og EU's) gigantiske landbrugssubsidier?

Det var betydningsfuldt, hvad der skete i Mexico. En amerikansk plan for yderligere kontrol over verdensøkonomien til egen fordel blev i al fald midlertidigt bremset. De fattige lande skulle åbne deres markeder fuldstændigt for indtrængen af varer og kapital. Men de ville ikke være med – for de rige imperialistiske lande, som hylder den fri handel og fri konkurrence i teorien, handler i praksis protektionistisk og omgiver sig med beskyttelsesforanstaltninger, som gør det umuligt for de fattige lande at afsætte deres produkter på lige vilkår.

Landbrugsstøtteordningerne i USA og EU alene andrager næsten 2500 milliarder (!) kr. årligt. Umuligt at konkurrere med for fattige producenter i udviklingslande.

Cancun drejede sig om mad. Om producenter af mad. Om forbrugere af mad. Om bønderne og landbefolkningen i verden. Om børn i millionsvis. Det handler om, at de fattige bønder og deres børn sulter, at de ruineres og må gå fra deres små stykker land i en permanent folkevandring fra land til by, som ikke bare resulterer i eksploderende storbyer i udviklingslandene, men også en stor illegal indvandrerstrøm til USA og Fort Europa.

For bare nogle få årtier siden boede hovedparten af verdens befolkning på landet. Det er ikke længere tilfældet. Småproducenternes ruin i hundredmillionvis har ændret dette. De må flytte fra land til by – og jorden overtages af godsejere og i stadig stigende omfang af de multinationale fødevarermonopoler. Småproducenterne kan ikke konkurrere med madmonopolernes produktion og markedsføring af ris, majs, korn af forskellig art og hundreder af andre produkter.

Imens scorer landbrugsmonopolerne kassen på støtteordningerne – og overtager planetens landbrugsjord. Når der eksisterer så megen sult og elendighed, skyldes det ikke, at jor-

den ikke kan brødføde sin befolkning. Det skyldes heller ikke, at bønderne i de fattige lande er dårlige bønder. Det skyldes simpelthen et økonomisk system, baseret på monopoler og monopolprofit.

Presset på regeringerne i de fattige lande – dvs. frygten for revolutioner – fik dem til at sige fra i Cancun. I de borgerlige medier begræd man, at aftalerne ikke kunne gennemføres. Det vil være til skade for verdensøkonomien og dens vækst, på længere sigt, hedder det. Mon dog?

WTØ-mødet er blot et eksempel på den legitimitetskrise, de imperialistiske organismer og institutioner gennemlever. Dets fiasko var også et udtryk for modstanden mod amerikansk politik og global amerikansk økonomisk 'ledelse'.

Et tilsvarende syn ser man i FN, hvor modsætningen mellem et sikkerhedsråd, der kontrolleres af imperialistmagter og domineres af USA, og generalforsamlingen gav sig udtryk i, at en resolution, som fordømte Israels planer om at myrde/landsforvise Arafat blev veto'et af USA, men i næsten identisk form blev vedtaget af generalforsamlingen.

USAs vanskeligheder sås også af, at den amerikanske præsident holdt en afdæmpet tale, hvor han appellerede til praktisk støtte (soldater og kontanter) fra FN og medlemslandene til den ulovlige besættelse af Irak. USA måtte også lide den tort, at selv den amerikansk-venlige generalsekretær Kofi Annan måtte bruge sin åbningstale på at kritisere den amerikanske militærdoktrin om præventive krige, som er blevet anvendt i Irak.

Hvad siger den danske medkrigsforbryder-regering i øvrigt til det?

Den franske præsident kritiserede igen USA og foreslog en FN-koalition som afløsende besættelsesmagt i Irak. Det er ikke en løsning: Løsningen er at stoppe besættelsen og trække troppe hjem.

Det irakiske folk har fortsat kampen mod besættelsesmagten. Det er denne kamp, og den verdensomspændende antikrigsbevægelse og antiglobaliseringsbevægelse, vi kan takke for, at de amerikanske røverplaner både på det militære og økonomiske område befinder sig i større vanskeligheder end nogensinde.

Redaktionen den 13. september 2003



KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Ved Sønderport 18, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

e-mail:

kompol@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

ArbejderPartiet Kommunisterne

Landsadresse
Skibhus 100
5000 Odense C
Tlf. 3543 4950 eller 6614 8983
apk@apk2000.dk

Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 175 kr.
År (26 nr.) 300 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

ISSN: 1398-3741

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 3. oktober 2003

Ja tak til Ud af EU

Det svenske Nej til euroen ved folkeafstemningen den 14. september får ingen konsekvenser for Danmark, kunne den danske statsminister oplyse, da han kommenterede den.

Lige siden har Fogh og ja-partierne tænkt, så det knagede. Det svenske Nej har selvfølgelig opmuntret den danske EU-modstand. Ligesom det har opmuntret den norske, som igen i meningsmålingerne har et flertal mod medlemskab.

Først fandt han på at sende det retslige forbehold til afstemning – ikke om afskaffelse, men om en ændring, der betyder, at folketingset kan afskaffe det – sammen med den lovede folkeafstemning om EU-forfatningen (som nu i den officielle sprogbrug i medierne skønmalende upræcist kaldes EU-*'traktaten'*).

Derpå lod han i går 'bomben' springe ved et debatmøde på Århus Universitet: Et Nej ved folkeafstemningen vil betyde dansk udtræden af Unionen.

I løbet af aftenen fik han tilslutning fra samtlige ja-partier: Hvis vi næste år stemmer nej til EU's forfatnings-traktat, vil det i realiteten betyde, at Danmark meldes ud af EU.

De bedyrer alle, at det ikke er en aprilssnar i september.

Der er ikke den ringeste grund til at tro dem: Skulle det blive et Nej ved en folkeafstemning, hvor det – om ikke formelt, så dog politisk bliver et klart valg omkring medlemskab eller ej – så vil samtlige tilhængerpartier gøre alt, hvad de kan, for at sabotere dette nej og forhindre dansk udtræden. Nøjagtig på samme måde som de ikke respekterede Nej'et til Maastrichttraktaten i '92, de fire undtagelser fra '93 (som var et resultat af den påtvungne omafstemning) eller Nej'et ved det danske eurovalg den 28. september 2000. Dengang sagde et klart flertal – 53,1 pct. mod 46,9 pct. – nej tak, med en valgdeltagelse på 87,5 pct.

Et gentaget flertal, som havde hovedparten af partierne, arbejdskøberorganisationerne, LO-toppen,

medierne og pengene imod sig – og alligevel slog dem ved afstemningerne. Som blev truet, lokket og beløjet, og trods det har sagt fra over for alle store nye skridt i monopolernes projekt 'Europas Forenede Stater'.

Det har lige siden været ja-partiernes hovedmål i EU-politikken at omstøde folkeflertallets afgørelser.

De kan heller ikke gøre andet: Det er deres natur. De hævder selvfølgelig, at de repræsenterer hele nationen og



hele folkets interesser, men i grunden er deres opgave at varetage kapitalens og den kapitalistiske stats interesser, som står i modsætning til arbejdernes og det store flertals både umiddelbare og langsigtede interesser og i modsætning til den nationale interesse i uafhængighed og en selvstændig udvikling.

Der er ikke grund til at tro dem over en dørtærskel: De vil aldrig respektere et nej.

Selvfølgelig er Foghs udmelding aftalt med regeringens parlamentariske støtteparti Dansk Folkeparti, som på sit landsmøde rejste spørgsmålet. Sådan er rollefordelingen. Dansk Folkeparti ønsker ikke en dansk udtræden af EU. Det er ikke en hemmelig fan af Norge.

Som et i enhver henseende ultrareaktionært parti banker dets hjerte for USA, Bush-regeringen og dens imperialistiske felttog mod muslimer og fattige lande og folk i verden.

Som populistisk parti har Dansk Folkeparti altid snyltet på EU-modstanden, som var stærk, bred og folkeligt baseret, ikke mindst rodfastet i arbejderklassen, længe inden Pia Kjaersgaard og DF blev opfundet, og Mogens Glistrup og Fremskridtspartiet tilhørte de glade ja-partier.

Nu skal DF fremstå som Danmarks Ud af EU-parti nr. 1. Det har det aldrig været, og det vil det aldrig blive, men dette image vil drive EU-skeptikere over i ja-sigernes lejr, samtidig med at det vil styrke Dansk Folkeparti, og ellers intet.

Hvis statsministeren og ja-partierne mener alvor, så lad dem (og de har flertal i folketingset) formulere stemmesedlen som et kryds for EU-forfatningen, eller et kryds for Ud af EU. Så ville der være rene linjer. Unionsmodstanden ville også kunne vinde en sådan afstemning, for flertallet af danskerne og den danske nation vil have det bedre uden for både den europæiske og den amerikanske imperialistiske lejr, selvstændigt, åbent for positive forbindelser med *alle* verdens lande og folk.

Den konsekvente, folkelige og klassebaserede EU-modstand må ikke lade sig skræmme af, at ja-siden gør det til et valg om medlemskab af EU. Heller ikke til at fortie, at det vil være bedre for det store flertal, at Danmark ikke er medlem af de europæiske monopolars klub. Lad SF og Junibevægelsen om at sværge til medlemskab på trods af, at de er modstandere af (dele af) forfatningen. Lad dem fifle med nye nationale kompromisser – og lad os andre mobilisere til et klart klassenej og et klart folkeligt nej til EU's superstats- og supermagtsforfatning.

Og til dansk udtræden af det dårlige selskab.

Klaus Riis

Amager Strandpark

Ørestad, motorveje, IC 3-linier, Metroer, Øresundsbro, Biotekcentrum, strandpark: Amager er sandt for dyden kommet i skudlinjen, når det gælder forandring.

Amager var for år tilbage et stort potentiale for mindst 500.000 københavnere: Amager fælle, Kongelunden og Amager strand er enkelte eksempler på rekreative områder på hovedstadsøen. Mange københavnere kendte imidlertid kun øen i forbindelse med visitter i Kastrup Lufthavn, for en farlig sojakagefabrik samt for dets losseplads, hvilket gjorde, at øen fik sit "kælenavn": Lortøen.

Det var et lille mindretal af københavnere på sjællandssiden, der forvildede sig over broerne for at udnytte naturressourcerne, seværdighederne eller de dejlige miljøer omkring Amagerbro, Islands Brygge, Christianshavn og Christiania, for blot at nævne nogle.

København og dets omegnskommuner gjorde intet for at gøre opmærksom på fristederne, der ligger så tæt på så mange mennesker. I stedet gennemførtes for tyve år siden en motorvejslinje fra Hvidovre kommune tværs gennem Amager fælle for at slutte i city til stor gene for københavnere, men til fordel for bilindustrien. Sådan er det gået slag i slag siden: Øresundsbro, bygning af centrum for bioteknologien, Ørestaden med boliger, der ikke er til at betale for almindelige arbejdere, endsige deres børn. Christiania, som ellers er et populært fristed og åndehul for mange københavnere, planlægges omvendt nedlagt. Området med de omkransende volde vil være et lukrativt bytte for boligspekulanter med udsigt til månedlige huslejer på op mod 20.000 kr.

Det gængse for udviklingen er, at beboerne på Amager, i den grad de er blevet hørt, ikke er taget alvorligt. Resten af københavnere er slet ikke blevet hørt.

Nu er regionen ved at gentage nummeret omkring Amager Strandpark, blandt nogle kaldet for Rivieraen.



Projekt Amager Strandpark

Amager strand ligger max. tyve minutters cykeltur fra Københavns Rådhusplads, og ca. tyve minutters metrokørsel kombineret med gang fra Kgs. Nytorv. Stranden udgøres af græsplæner, klitter og sandstrand. Der er opført toiletter, omklædningsfaciliteter og kiosker med jævne mellemrum. På den sydligste del af stranden ligger badeanstalten Helgoland med sin lange badebro, hvilket muliggør, at man kan komme på dybere vand uden at trave hundrede meter gennem lavvande. Netop lavvandet er en af strandens nuværende største gener.

Den skal ifølge anlægsplanerne omdannes til en strandpark fra og med Helgoland til og med Kastrup fort, som kommer til at koste 200 mio. kr., hvor interessentselskabet bag forventer, at 30-40.000 gæster vil trækkes til på varme sommerdage. Byggeriet forventes påbegyndt i foråret 2004 og færdigt året efter. Forinden gennemføres en offentlig høring fra 11. november '03 til 20. januar '04. Strandparken vil bestå af en 2 meter dyb lagune, der omkranses af en 150 til 400 meter bred tange i form af en kunstig ø af ca. to kilometers længde, hvorpå der blandt andet skal anlægges parkeringspladser. Hertil kommer, at projektet planlægger opførelsen af 500 boliger i fire etagers højde beliggende på nuværende fredede arealer, som der

Den officielle idyl:

Bag den professionelle salgsteknik gemmer kapitalens "projekt København" sig.

søges dispensation for at omgå.

Interessenterne består af Københavns kommune, Københavns amt, Frederiksberg kommune og staten. De leverer henholdsvis 150, 36, 7 og 4½ million kr. til projektet. Tårnby kommune har frasagt sig deltagelse i projektet af lokalpatriotiske årsager.

Uafhængigt af projektet vil der i nærområdet blive opført store parkeringsfaciliteter og dyre luksusboliger i form af ejerlejligheder, ligesom trafikken på strandvejen forudsættes at stige drastisk, både hvad angår fart og biler. Desuden planlægges den allerede vedtagne metrolinje fra Lergravsparken til Lufthavnen at blive ført over jorden i stedet for under, hvilket vil skære området over i to dele til stor gene for lokal færdsel og trivsel.

Beboerprotester

Projektet har avlet lokal modstand, hvorfor *Foreningen til beskyttelse af Amager Strand* er stiftet. Foreningen har netop over for Københavns kommune protesteret over en række forhold.

De trafikale forhold vil blive kaotiske, fordi politikerne baserer projektet på, at badegæsterne vil benytte privatbilen på trods af de mange offentlige transportmidler klods op af stranden. Den kunstige ø, der udgør den væsentligste omkostning i projektet, inddæmmer en lagune, der ville være oplagt at benytte til soppebassin for børnefamilierne, men i stedet bliver den to meter dyb for at undgå et for rigt fugleliv, der vil være til gene for Kastrup Lufthavn. Amager strand i dag er netop en meget børnevenlig strand. Lagunen betegnes som en dødsfælde. Desuden frygter man, at projektet blot vil blive et nyt "fluepapir" à la Bellevue.

Hvis hensigten var at åbne Amager til fælles glæde for alle Storkøbenhavns beboere, ligesom "amagerkanerne" kan benytte resten af storbyens faciliteter, så var det jo ædelt nok, men resten af

storbyen bliver jo slet ikke spurgt. De bliver heller ikke spurgt, om de 200 millioner kroner kunne bruges bedre. Hensynet til nørrebroernes årtiers gamle ønske om en svømmehal ligger et meget lille sted, og det understreger med al ønskelig tydelighed, at politikernes hykleri ingen grænser kender, når de udgiver projektet for at imødekomme københavnernes behov.

Projektet er et nyt kommunalt prestigebyggeri, som i sammenhæng med resten af EU-regionsplanerne for området skal gøres attraktivt for de velstillede erhvervsspidser.

Der er andre bedre og billigere løsninger

Køge Bugt-stranden er også en lukrativ strand. Bellevue har sit eget populære præg blandt den yngre generation. Med offentlige transportmidler tager det faktisk blot en time og tyve minutter at komme fra Københavns Hovedbanegård til Tisvildeleje, Gilleleje – og langt mindre i bil. En del af formålet med projektet skal måske netop søges i at friholde nordkystens badestrande for de rige sommerhusejere i det måske dyreste område i Danmark? På trods af det nye havnebassin ved Islands Brygge har københavnernes fortsat brug for bademuligheder, så Amager Strand er et oplagt alternativ for storbyens beboere.

Amager Strand kan for relativt få penge udbygges og forbedres til glæde for alle københavnernes, specielt med hensyntagen for de fattige uden egen bil. Stranden kunne renoveres med opsætning af nogle flere og bedre offentlige toiletfaciliteter, grillpladser (hvilket stranden flittigt bliver benyttet af, men til skade for græsset). Soppébassiner til børnene kunne fastholdes, mens andre områder kunne udgraves til glæde for de unge og voksne badelystne osv.

Der eksisterer løsninger, der kommer det store flertal af københavnere til gode i respekt og samklang med "amagerkanernes" lokale forhold og trivsel.

Politikerne burde bruge energien og økonomien til at stoppe deres vanvittige nedskæringsfelttog over for børn, unge og ældre i kommunerne – blandt andet på bekostning af deres prestigeprojekter.

-gri

Medborgerhuset Blågården lukningstruet

Medborgerhuset Blågården skal lukkes, hvis det står til Københavns såkaldte kulturborgmester Martin Geertsen (Venstre). For Blågården er en stor succes – stedet summer altid af liv, ikke mindst af liv på venstrefløjen. Centralt placeret i bydelen på selve Blågårds Plads er det også et vigtigt sted for succesrig integration.

Omkring 40 lokale brugere af Medborgerhuset på Blågårds Plads forsamlades i huset, da truslen var blevet kendt. Vreden var til at tage at føle på, og argumenterne for medborgerhusets fortsatte eksistens var mange:

- *Det er ikke kulturhuse, Martin Geertsen (Venstre-kulturborgmester i København) ønsker, det er kulturpaladser. Han er ligeglad med, hvad der sker inde i husene, blot de udvendigt fremstår som mondæne paladser; og det kan man ikke ligefrem sige om Blågården,*

sagde én bruger.

En anden tilføjede: - *Men brugerne af det her hus bor jo netop i lejligheder, som ligner det her hus, derfor føler de sig hjemme her.*

Bølgerne gik højt under det timelange møde, hvor man også snakkede om baggrunden for, at det netop er Blågården, som må lade livet.

- *Det er nok fordi vi fremstår som en Ræve-Rød Rotte-Rede, men de tider er jo forbi, kommenterede en repræsentant for personalet: - Vi lever op til alle de intentioner, forvaltningen har med byens fremtidige huse, vi har stor fremgang og et budgetmæssigt overskud, derfor er det så uforståeligt.*

En beslutning om lukning af Medborgerhuset Blågården vil prompte blive besvaret med en bruger-besættelse af huset.

BZ: "Vi kommer igen"

Det besatte hus i Rantzausgade blev igen ryddet for BZ'ere af et stort politiopbud natten til den 22. september.

BZ'erne havde gjort et stort arbejde for at istandsætte huset. Folkecaféen som de havde åbnet, har fået døren spærret.



Politiet sagde ellers, de ikke ville prioritere kræfter på at smide bz'erne ud af huset i Rantzausgade. De havde gjort det tre gange på ejerens bud – og derefter lod ejeren det stå, uden at der skete noget.

Fjerde gang politiet rykkede ind, var det ledsaget af håndværkere, der udfoldede sig under politibeskyttelsen: Deres første handling var at skrive et skilt om, at de var ved at opføre 8 erhvervslejligheder.

BZ'erne tror ikke på det – og siger de kommer igen.

Ejeren Stig Viborg Petersen søgte oprindeligt at opføre et hotel på stedet. Det fik han tilladelse til i slutningen af

2001. I juli 1002 har han fået en principiel godkendelse til at at omgyge ejendommen med tre erhvervslejemål og café i stueetagen. Men der mangler stadig en byggetilladelse.

Så hvad laver Stig Viborg Petersen og hans håndværkere?

Sætter de et falsk skilt op?

BZ'erne har krævet det misrøgtede hus overdraget til boligløs ungdom. Med stor energi fik de på to uger istandsat og malet. De nåede bl.a. at indrettet køkken, cafe, sove- og opholdsrum og var i fuld gang med at åbne cykelværksted, atelier, bogcafe, mørkekammer, gårdhave m.m., da politiet kom midt i septembernatten.

Fogh ikke velkommen i Århus

Foto: Frank B. Schmidt



Anders Fogh blev mødt med protester mod hans krigs- og nedskæringspolitik flere steder under hans Århus-besøg blandt studerende den 22. september.

De kommunale budgetter -borgerskabets utilslørede klassepolitik

De gode græd og de onde lo

Denne strofe af Grundtvig handler om en historisk periode i Danmark, hvor despotiet og armoden rådede og hørte til dagens orden. Men en lignende sang kunne skrives i disse tider, men nu er det ikke middelalderens høvdinge der er despoterne, og løsningen er ikke en enevældig konge og krigsherre. I dag er det borgerskabets despoti der råder. Løsningen er arbejderklassen i alliance med den brede befolkning som må udvikle omfattende protester og bevidstheden om at endemålet kun kan være et socialistisk Danmark.

Rendyrket borgerlig klassepolitik. Det er hvad der ligger i de kommunale budgetter der i disse uger bliver vedtaget overalt i landet.

Århus er en af de byer, hvor Venstre overtog borgmesterposten ved sidste

kommunalvalg. De nye budgetter i Århus er typiske for nedskæringerne i alle de større byer i landet.

For det første er der tale om et klart klassebudget der ensidigt er til fordel for borgerskabet. Siden 1997 er har erhvervslivet i Århus fået aftrappet skatten på erhvervsejendom fra 9 promille til 5,25 promille i år. Over de næste år var det meningen at denne såkaldte dækningsafgift skulle være aftrappet til nul kr. Men denne aftrapning er i år blevet fastfrosset. Dansk Industri i Århus Amt kritiserer fastfrysningen, da de jo har indgået en aftale med de borgerlige i byrådet om total afvikling. Men fastfrysningen af skatten var en forudsætning for at Socialdemokratiet og SF ville gå med til nedskæringerne. For dem er logikken klar. Erhvervslivet får ikke så meget i socialhjælp som lovet. Til gengæld skal den

brede befolkning betale med store nedskæringer, med massefyringer og mere forarmelse. Borgmesteren beklager at erhvervsskatten ikke kan sænkes så meget som lovet. *Til gengæld indeholder forliget så massive tilførsler til erhvervslivet i form af udbud af en række kommunale opgaver.* Udtaler hun. Så klassekarakteren af nedskæringerne er klar.

Fagforeninger og budgetter

Den typiske reaktion fra fagforeningerne og forbundene er ensidigt at fokusere kritikken omkring den borgerlige regerings skattestop. Vælgerne får i samme åndedrag en parlamentarisk formaning. I kunne jo bare have stemt anderledes til valgene, hedder det. Det er naturligvis rigtigt at regeringens skattestop og aftrapningen af bloktil-

skudet samt diverse nye sociallove der overføre udgifter fra stat til kommunerne indebærer meget store merudgifter for kommunerne. Men det ser ud til at de fleste forbunds- og fagforeningsledelser dækker sig ind under argumentet med skattestoppet for at dække over, at de intet gør i praksis for at modgå den fortsatte afvikling af de sociale goder, som arbejderklassen har tilkæmpet sig.

Dog er der enkelte fagforeninger rundt omkring i landet der forsøger at pippe lidt i protest. Således er det positivt at der i Århus har været arrangeret faglig demonstration mod de kommunale nedskæringer, med husstandsomdeling af en avis der på en god måde gør rede for nedskæringernes konsekvenser, og med en retning for at lade erhvervslivet betale underskuddet på budgetterne.

I de kommuner, hvor Venstre har borgmesterposten, har Socialdemokratiet og SF spillet en særlig led og undergravende rolle. For eksempel har socialdemokraterne i Randers stemt for de omfattende nedskæringer, og i Århus har de socialdemokratiske byrådsmedlemmer i samarbejde med SFs repræsentanter simpelthen udarbejdet et detaljeret sparekatalog som Venstre så har kunnet få flertal for. På denne bag-



Foto: Frank B. Schmidt

Århus 18. september:
Demonstration mod Fogh regeringens kommunale nedskæringsbudget.

grund virker det noget hult, eller ligefrem hyklerisk når de samme partier, som dominerer LO Randers og LO Århus, kritiserer nedskæringerne på det kraftigste.

Det er fagforeningernes ansvar at mobilisere den brede del af befolkningen til omfattende protester mod de sociale nedskæringer, uanset hvem eller hvordan de gennemføre disse. Det kræ-

ver nok at man skrotter de parlamentariske illusioner og bryder med Socialdemokratiets ledende folk og levebrødspolitikere. Fagforeningerne må nu mere konsekvent til at handle i arbejderklassens interesser. Endnu kan de faglige tillidsfolk og deres fagforeninger nå at mobilisere til omfattende protester, for at få fjernet de asociale nedskæringsbudgetter. Men at de gør det er nu nok ønsketænkning.

Odense:

Ekstra bloktilskud direkte i kommunekassen

Højere statsligt bloktilskud end ventet – 13 millioner kr. ekstra som følge af stigende sociale udgifter – kommer ikke odenseanerne gode. De planlagte nedskæringer i Budget 2004 mildnes ikke. De ekstra penge havner på bunden af kommunens pengekiste. De skal ikke anvendes til at afbøde hverken nye eller tidligere års forringelser af den kommunale service.

Samtidig konkluderer en ny undersøgelse, foretaget af fagforbundet BUPL på vegne af odenseanske daginstitutioner, at sidste års nedskæringer inden for daginstitutionsområdet og sfo-området i Odense har haft alvorlige konsekvenser for pædagogernes arbejdsforhold såsom bl.a. ringere forældrekontakt, dårligere arbejdsmiljø og lavere aktivitetsniveau.

Ifølge Odense Kommune ville sidste

års budgetnedskæringer kun gå ud over forældrene i form af en ringere service: nedsat åbningstid og sommerlukning i institutionerne og sfo'erne. Pædagogernes arbejdsforhold og børnenes hverdag i institutionerne skulle ikke blive yderligere forringet. En påstand, som på ingen måde holdt vand. Mulighederne for komme på koloni er blevet stærkt begrænset eller totalt afskaffet i en lang række af de odenseanske institutioner som følge af nedskæringerne.

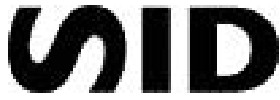
Samtidig har nedskæringerne ramt forældresamarbejdet, og en række arrangementer i institutionerne har måttet opgives osv. Følelsen af håbløshed, magtesløshed og "hvad bliver det næste" præger hverdagen. Pædagogerne strejkede sidste år 13 dage i protest

imod budgetforliget for 2003, der altså har vist sig at ramme lige så hårdt som frygtet, hvilket både forældre, pædagoger og børn har mærket i form af klart forringede forhold.

At de ekstra 13 millioner, som er strømmet i kommunekassen i forhøjet bloktilskud, kunne og burde anvendes til at modvirke følgerne af tidligere års nedskæringer eller i det mindste til at droppe nogle af de nedskæringer, som er indeholdt i budgetforslagene for 2004, det rører ikke Odense kommune. Nedskæringsforslagene, der især rammer børn- og ungeområdet og ældrefor sorgen hårdt, fastholdes med hård hånd.

Pengene skal bruges til at stabilisere kommunens vaklende økonomi, lyder det. Ikke til gavn for den odenseanske befolkning.

SiD fejede ikke for egen dør...



Murnes Fagforening i København har i flere måneder ført kamp mod underbetaling af portugisiske bygningsarbejdere på Mærsk-koncernens gave til det danske folk: det nye operahus på Holmen i København. Murne, medlemmer af SiD, har afsløret, at portugiserne arbejder til en timeløn på 20 (tyve) kr., som opsuppleres med diæter af en værdi svarende til ca. 40 kr. Uanset diæternes størrelse så er de overenskomstmæssige forhold ikke på plads

A.P. Møller-fonden, der er bygherre, har undskyldt sig med, at det er en portugisisk registreret underentreprenør, Davide & Knud, der benytter de underbetalte portugisiske arbejdere, hvilket ikke har været bygherren bekendt.

Den 19. september trak SiD sagen frem i medlemsbladet Fagbladets spalter. Her harcelerer forbundet med al ret mod misbruget:

" Operahuset beklædes med smukke sandfarvede marmorsten. De er næppe billige. Det er til gengæld de portugisiske håndværkere, der udfører arbejdet. "

Murersvendenes formand, Henrik Lippert, tillægger arbejdsgiverorganisationen Dansk Byggeri ansvaret for problemet:

- Dansk Byggeri vil ikke anerkende, at det er vores overenskomst, der er gældende, men det er principielt ligegyldigt. Lønnen er under alle omstændigheder langt under overenskomstvilkår, udtaler han og oplyser i samme vending, at fagforeningen har indklaget Dansk Byggeri for Arbejdsretten for brud på overenskomsten.

Samme dag, som Fagbladet udkom, kunne underdirektør i A.P. Møller, Bo Wildfang, der er daglig leder af byggeriet, meddele, at bygherren ville tage kontakt til det portugisiske firma med diktat om at få bragt forholdene i orden.

Så skulle den sag være i orden. Det er den for så vidt også – for Dansk Byggeri og A.P. Møller-fonden.

Men ikke for SiD!

Dagen efter viste det sig nemlig, at SiD selv står begravet i nøjagtig samme

stinkende sag!

Som hovedaktionær i J&B Entrepri- se, der i forbindelse med byggeriet på Codanhus i København benytter samme portugisiske registreret under- entreprenør – Davide & Knud, har SiD bragt sig i den samme situation: På Codanbyggeriet aflønnes de portugisiske ansatte også med blot 20 kr. i timen.

Hvordan kan et så stort fagforbund med flere hundredtusind medlemmer være hovedaktionær i et firma, der ikke sikrer sig, at deres underentreprenører overholder overenskomsten?

Eller har de været så blåøjede at tro, de kunne spille med fordækte kort, så de på én og samme tid kunne score en profit i egne rækker, mens de forargedes over storkapitalen?

Kendsgerningen er, at det ikke var forbundsledelsen, der tonede rent flag. Det var murersvendenes fagforening, der fremkom med oplysningen. Selvfølgelig har Henrik Lippert, formand for fagforeningen, forinden forsøgt at få SiD-toppen til at bringe forholdene i

orden, men han har tilsyneladende været tvunget til at gå til pressen. Det har han med sikkerhed fået på hattepulden for, hvor han i stedet fortjente et regulært solidarisk skulderklap.

Bortforklaringerne er mange:

- Der har været mange problemer med at få virksomheden til at dokumentere, at de rent faktisk lever op til indgåede aftaler. Sagen er tykkere end en mursten. Vi er altså nødt til at bruge det fagretslige system, når vi har at gøre med en virksomhed, der er medlem af Dansk Byggeri. Det er irriterende, at visse faglige sager har så langsomme sagsbehandling, bortforklarer John Larsen, formand for bygningsarbejderne i SiD.

Kendsgerningen er, at J&B Entrepri- se først efter offentliggørelsen af underbetalingen fjernede firmaet fra byggeriet på Codanhus.

SiD-ledelsen har stadig et forklaringsproblem:

Hvorfor fejede de ikke for egen dør først? -gri

Havnearbejderne: Strejke mod EU-direktiv

Havnearbejderne i Danmark strejkede sammen med havnearbejderne i de øvrige EU-lande den 9. september 2003 som aktionsdag på baggrund af EU's havnepakke. EU vil afvikle havnearbejdernes ret til at udføre havnearbejde! De siger om aktionen:

Vi protesterer mod, at EU's udvalg for transport og turisme vil smadre en sund og velfungerende orden og struktur, som er bygget op under mange årtier i havnene. Den orden, som eksisterer nu, bygger på sikkerhed, tryghed og rationalitet. Store investeringer er foretaget for at tilgodese samfundets og erhvervslivets behov. Vi kan ikke se nogen som helst fordele med det foreliggende forslag. I stedet kommer det at føre til mindre effektivitet samt grobund til konflikter, samt usund konkurrence.

Vi reagerer specielt på den artikel, som behandler selvhåndtering. Det åbner mulighed for en fuldstændig krænkende adfærd for social dumping

og useriøs virksomhed.

Danmark og Europas havne fortjener ikke at blive behandlet som markedspladser, hvor hvem som helst kan sætte en bod op og tjene hurtige penge og forsvinde igen. Det indebærer, at offentlige og private investeringer skænkes bort, og ingen værdi tillægges i de arbejdsindsatser, som er gjort af havnearbejdere og andre grupper på havnene.

Selv håndtering har intet som helst med markedsadgang at gøre. Der er alene kun tale om magtfulde rederikredse, der ønsker at kunne benytte sig af billig arbejdskraft, for at opnå større profit. Det handler ene og alene om social dumping og afvikling af velfungerende overenskomster.

I Esbjerg, Kolding, Horsens, Vejle, Århus, Aalborg, Skagen, København, Middelfart og Odense gennemførtes en 24 timers aktionsdag. I Fredericia, Aabenraa og Hirtshals blev der holdt faglige møder.

Odense: Lærerstrejke med demonstration



18 af Odenses skoler blev onsdag i sidste uge strejkeramt i protest mod byrådets planlagte besparelser. På de fleste skoler gik lærerne i strejke. Følgende skoler strejkede: Abildgård, Agedrup, Dalum, Ejby, H.C. Andersens, Hjallesø, Humlehave, Højby, Højstrup, Kragssbjerg, Pårup, Rosengård, Skt. Hans, Spurvelund, Stige, Søhus, Tornbjerg, Ubberud. Alene disse navne viser bredden i protesten.

Skolelærerne på mange af Odenses skoler nedlagde onsdag kl. 12.00 arbejdet, holdt fagligt møde og tog ind til demonstrationen på Flakhaven (rådhuspladsen i Odense) mod det nye nedskæringsbudget for Odense kommune, som Odense Lærerforening havde indkaldt til kl. 14.00 op til 1. behandlingen af budgetforslaget. I alt 431 lærere deltog i strejken. Alle risikerer bod.

Hvorfor de strejkede? Hver 10. skolelærer i Odense er fyret inden udgangen af år 2004. Alt i alt 100 lærere – som konsekvens af sidste års budgetforlig samt af det nye budget for Odense kommune, et spareforslag, som er udarbejdet af S og SF, der har flertal i udvalget, men også har støtte fra de åbent borgerlige partier i byrådet.

Det fastslog skolelærerne med et hav af skilte med teksten "Fyret lærer". Det blev også slået fast af talerne på demonstrationen mod det nye nedskæringsbudget for Odense Kommune.

Op mod 800 lærere og en hel del elever gik til Flakhaven for at give luft for deres harme. Odense Lærerforening havde opfordret alle sine medlemmer, som ikke havde arbejdsopgaver netop da, til at deltage i demonstrationen, men langt flere deltog. Skolerne fulgte i stort

omfang en opfordring fra det faglige netværk, som opstod i Odense under den seneste lærerkonflikt, om at nedlægge arbejdet kl. 12.00, holde faglige møder og tage ind til demonstrationen.

Talerne beskrev desuden de alvorlige konsekvenser, nedskæringerne på skoleområdet vil få både for lærerne og for eleverne. Udover, at hver 10. odenseanske skolelærer ved udgangen af 2004 vil være fyret som følge af sidste års nedskæringsbudget, stigende til 120 lærere i 2007, så er Budget 2004 et generalangreb på de odenseanske læreres arbejdsforhold.

Den seneste arbejdstidsaftale, som Kommunernes Landsforening skønt indædt modstand fra lærerne fik trumfet igennem, skal nu udnyttes til fulde. Lærerne skal presses til at bruge meget mere af deres arbejdstid på undervisning på bekostning af forberedelsestid og de øvrige opgaver, som lærerne skal varetage for at sikre en ordentlig undervisning. Forældresamarbejde, samtaler med og rådgivning af eleverne, lejrskoleophold, andre sociale arrangementer, ekstraindsats for at hjælpe de svagere elever m.v., ja, det bliver en by i Rusland.

Timetildelingen til skolerne sættes ned, lærernes pausetid beskæres, skolemaden bliver dyrere for de økonomisk svageste stillede, da tilskuddet reduceres, tandplejen forringes osv. Skoleeleverne og ikke mindst svageste stillede elever rammes. De har i øvrigt specielt fået den kommunale nedskæringskniv at mærke. Indsatsen over elever, der har særlig behov for støtte, forringes voldsomt.

Protesterne er langt fra slut med disse aktioner. Det er blot begyndelsen.

Se også APK-Fyns udtalelse s. 22

Strejke på Vestforbrændingen

- En mand mere på alle skift, lyder kravet fra strejkende SiD'ere på Vestforbrændingen, der påbegyndte en arbejdsnedlæggelse 17. september. Ledelsen har nægtet at indfri kravet, hvilket koster værket 700.000 kr. i døgnet. I mellemtiden finder renholdningsselskaberne andre muligheder for at komme af med affaldet.

Pædagoger strejker

Pædagogerne i Silkeborg indledte i fredags en strejke i protest mod kommunale planer om besparelser på børnepasningen svarende til 15 fuldtidsstillinger. Dermed er der givet et vink med en vognstang til de kommunale politikere, der endnu ikke har slået søm i næste års budget. Pædagogerne mødtes søndag for at tage stilling til, hvorvidt strejken skulle fortsættes.

Post Danmark lukker tre postcentre

Op mod 600 ansatte risikerer at blive fyret som følge af Post Danmarks beslutning om at lukke postcentre i Odense, Herning og Aalborg. Centrene i Fredericia og Århus er udset til at overtage postsorteringen. Ledelsen begrunder det med en fortsat nedgang i breve og en stigende konkurrence.

40 timer eller fyret

- Gå op på 40 timers arbejdsuge, eller du bliver fyret, lyder truslen fra ledelsen på Danish Crown i Odense mod de 800 slagteriarbejdere. Samtlige andre slagterier i Danish Crown-kæden har allerede indført 40 timers arbejdsuge.

Ledelsen forventer, at flertallet vil acceptere det "sicilianske tilbud". I modsat fald vil 100 blive afskediget. Et "ja" er nu en ringe trøst, da det vil betyde fyring af 40 samt forflyttelse af 17 til 18 til slagteriet i Fåborg. Hvordan ledelsen forklarer, at de har brug for færre ansatte, hvis de ikke udvider deres ugentlige arbejdstimer fra 37½ til 40, står hen i det uvisse.

Eller er det blot en straffeaktion?

Trafik med social slagside

En undersøgelse fra Danmarks Statistik viser, at prisstigningerne på tog eller bus ligger 96 pct. over den almindelige prisudvikling de seneste 20 år.

At den kollektive trafik skranter alvorligt, og passagerne (*dvs. de, der har råd*) flygter fra den kollektive trafik og i stadigt stigende omfang tager bilen, kommer ikke bag på nogen. Det er en logisk følge af den politik, som de såkaldt ansvarlige politikere, fra S og SF og ud på højrefløjen, har ført på statsligt såvel som amtsligt og kommunalt plan i årevis. Andre kan ikke:

Af samtlige landets familier (husholdninger) har 45 pct. ikke bil. I storbyen København (Københavns kommune) er det næsten tre fjerdedel af familierne (73 pct.), der ikke har bil.

Onnd spiral

Privatbilismen er blevet forkælet på den kollektive trafiks bekostning gennem de sidste to årtier. Den kollektive trafik er inde i en ond spiral: Vildt stigende priser og ringere service på en og samme tid. Resultat: Mere privatbilisme.

Idelige nedskæringer inden for den kollektive trafik, herunder udlicitering-/privatisering af togdrift, af bybusser og rutebiler, er en af forklaringerne på passagerflugten. De har medført serviceforringelser, nedlæggelse af ruter, langt færre afgangene osv. samt forringede arbejdsforhold og øget arbejdspress for bybuschauffører og togpersonale. De lige så idelige takststigninger, der synes at stå i omvendt forhold til de evindelige forringelser, er en anden.

Jo dårlige den kollektive trafik er blevet, jo dyrere. Priserne på tog og busbilletter har ikke kun fulgt den almindelige prisudvikling de seneste godt 20 år (siden 1981), viser en undersøgelse foretaget af Danmarks Statistik. De er steget langt voldsommere. Prisen for at tage med bus er steget med 96 pct. mere end den almindelige prisudvikling.

Det er blevet næsten dobbelt så meget dyrere som alt andet.

Denne prispolitik har bevidst og systematisk drevet privatbilismen frem.

Prishop fra nytår

Nye eksplosive prisstigninger er ille om hjørnet. På op mod 18 pct. alene som følge af, at Fogh-regeringen har besluttet pr. 1. januar at skære et statsligt tilskud til kollektiv trafik væk. Bilet- og kortpriser stiger med mindst 10-12 pct. landet over. Og endnu mere i hovedstadsområdet.

Hovedstadens Udviklingsråd (HUR) frygter konsekvenserne:

- *Vi skræmmer passagererne væk og sætter den negative spiral i gang, hvilket på sigt kan betyde, at vi eksempelvis må skære endnu flere buslinjer væk,* tilstår HUR's formand Mads Lebech (K). Han kan ikke mindst takke sin egen regering – men også de foregående.

Allerværst vil studerende i hovedstadsområdet med lang transport blive ramt. Et månedskort til alle zoner risikerer at stige med hele 44,6 procent.

Parterne i HUR har fundet 50 millioner kroner, som skal bruges til at afbøde takststigningen, efter at regeringen har inddraget sit tilskud på cirka 100 mio. kr.. Men der gælder særlige regler for studerende. De får et tilskud fra SU-styrelsen, men her vil man ikke ændre på tilskudsreglerne.

København tynges i forvejen af dårlig trafik. De ny prisstigninger vil ødelægge endnu mere – og samtidig ødelægge enhver indsats for at bedre bymiljøet.

Bedre ser de ikke ud i de større provinsbyer og i amterne, hvor der også kan ventes nye forringelser af den kollektive trafik i forbindelse med budgetterne for år 2004.

Trafik har social slagside. Det er dem, der har mindst råd, der betaler dobbelt, flere gange. Og privatiseringernes lovede velsignelser er udeblevet, også på dette område. I stedet for billigere priser og bedre service er det omvendte tilfældet, samtidig med at transportpersonalets arbejds- og lønforhold er blevet stadig ringere.

Til gengæld sættes hastigheden op på motorvejene.

AFSTEMNINGS-

Anders Fogh Rasmussen og unionspartierne udmelding om, at et Nej til EU-forfatningen er lig med udtræden af EU får Folkebevægelsen mod EU til at kræve debat og folkeafstemning om reelle valgmuligheder. Ole Krarup kommenterer filderierne.

- Et dansk nej til EU-grundloven vil ikke medføre en automatisk udmeldelse af EU. Det er klart for enhver der kender bare lidt til den nuværende EU-system, udtaler Ole Krarup, medlem af EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU.

- Folkebevægelsen mod EU kan selvsagt ikke protestere mod statsministerens erklæring om, at der skal afholdes en folkeafstemning om medlemskabet. Det imødekommer Folkebevægelsens mangeårige politiske mål, siger Ole Krarup og fortsætter:



- Men regeringen mangler én pointe: I folkestyrets navn må vi protestere imod, at regeringen øjensynlig vil afholde denne afstemning - vel nok den vigtigste i vores levetid - uden nogen forudgående grundig debat om de reelle valgmuligheder i den situation.

- Det er Folkebevægelsens krav, at et nej til EU-grundloven efterfølges af en sådan grundig debat med efterfølgende folkeafstemning om Danmarks EU-medlemskab, herunder Danmarks muligheder for samarbejdsaftale med EU og nye muligheder for frihandel og internationalt samarbejde - ikke mindst med de nordiske lande, samt forholdet til bl.a. Europarådet, WTO og FN. Befolkningen bør have mulighed for til at diskutere de reelle alternativer.

Før Foghs udmelding om at *Nej til forfatning = Ud af EU* søgte han en vej til et ændret dansk retsforbehold i forbindelse med den kommende EU-forfatning. Det skal sendes til folkeafstem-

FIFLERIER

ning samtidig med forfatningen. Det skal det ændres, så Folketinget i fremtiden kan vælge, hvilke dele af det retlige samarbejde Danmark skal deltage i.

- *Vi foreslår en mekanisme, så Danmark fra sag til sag kan beslutte, om vi vil være med i det retlige samarbejde,* sagde Anders Fogh Rasmussen.

En sådan model findes i Storbritanniens og Irlands forhold til det europæiske Schengen-samarbejde. Også her beslutter de to lande fra sag til sag, om de vil deltage eller stå udenfor.

Folkebevægelsen mod EU ser også dette som en manøvre for på sigt at eliminere den retslige undtagelse - fordi Fogh ville tabe en udemokratisk omafstemning.

- Der sker ikke blot en omfattende 'botanisering', som radikale Marianne Jelved kalder det - i de danske undtagelser. Anders Fogh Rasmussen lægger reelt op til en gradvis fjernelse af den retlige undtagelse, selv om han angiveligt blot vil 'modernisere' den, siger Ole Krarup.

- Anders Fogh Rasmussen søger at komme uden om en folkeafstemning om retsundtagelsen. Han erkender på forhånd at det slag er tabt, da hans eget ministeriums opinionsundersøgelse har vist, at 70 pct. af danskerne vil stemme nej til afskaffelsen. Derfor foreslår han en model, hvor folketingsflertallet i sag for sag kan tilslutte sig enkelte EU-retsakter under dække af, at Folketinget så stadig bestemmer. Men det er i realiteten en gradvis afskaffelse af undtagelsen. Tilslutter folketingsflertallet sig en retsakt er der ingen vej tilbage. Det er en ensrettet trafik. Det er definitivt. Denne model ønsker regeringen indskrevet i den nye traktat - EU-grundloven.

- Der er tale om en reel afskaffelse af retten til selv at bestemme retspolitikken. Denne undergravning af den retlige undtagelse sker på trods af stigende kritik af EUs retsakter på dette område for undergravning af de grundlæggende retsprincipper. I stedet for det røgsør over de virkelige hensigter bør statsministeren og ja-siden spille med åbne kort, siger Ole Krarup.

Falske forhåbninger

Jeg står i vinduet og ser postbuddet komme. Allerede nu kan jeg mærke en let rysten på hænderne - hvad har han med i dag? Min postkasse klapper, da han fylder den med dages læs af lokalsprøjter, regninger og reklamer - jeg kan næsten ikke klare spændingen. Så snart han er gået, er jeg ude i en ruf og får tømt postkassen.

Inde på køkkenbordet sorterer jeg sirligt aviser og regninger fra og står tilbage med de farvestrålende kulørte reklamer, der alle lover mig, at jeg kan købe det bedste af det bedste for den halve pris. Ca. halvvejs nede i dyngen lå det! Kuponkataloget, det mangesidede blad med de fantastiske tilbud - tilbud, som et hvert fornuftigt menneske ikke kan leve uden at eje. Spændingen er nu på højdepunktet, hænderne ryster nærmest ude af kontrol, og selv om jeg prøver, er det umuligt for mig at styre trangen til at læse det igennem med det samme. Jeg burde vel efterhånden være blevet klogere, men nej - det har en nærmest magnetisk tiltrækningssevne på mig, og selv om jeg er blevet r. rendt masser af gange, fordyber jeg mig endnu engang i dette 'vidunderlige' reklamblad.

Allerede på side 3 har jeg muligheden for at købe den komplette Matador-serie på video for den nette sum af 4.578 kr., selvfølgelig i lempelige rater over de næste 5 år - et supertilbud, men jeg behersker mig. Det er for tidligt at slå til, og der er masser af sider endnu i bladet. På side 16 flår jeg fluks en kupon af. Stereoanlægget, jeg altid har ønsket mig, er næsten en realitet. Først år senere går det op for mig, at selv samme anlæg kunne købes for ca. 5.000 kr. i en hi-fi-butik, men jeg betalte det over 6 år og endte med at betale ca. 11.000 kr. for det - til gengæld fik jeg en gratis gave med bestående af et par lettere brugte heretrusser og et digitalur, som udgik af

produktion i 1979!

På side 36 lokkes der med et enestående tilbud - kun til de få udvalgte, der slår til i en fart. Jeg kan købe min helt egen private Lottomaskine med kugler og hele svineriet, fuldstændig som man ser den på tv. Hvem drømmer ikke om at blive stensikker millionær, og nu har jeg chancen med en lille investering på små 500 kr. - til gengæld bliver jeg styrtende rig, så hvad betyder det?

Maskinen ankom med posten kort tid efter. Den så ikke ud af ret meget - en lille sort plastic-tingest med en klar beholder til kuglerne, en masse blanke kugler, som jeg selv skulle forsyne med tal, så det passede til lottokuponen, samt to batterier, der gjorde, at beholderen kunne dreje runde og ca.

hvert 2. sekund spyttede den magiske kugle ud, der skulle gøre mig til lynhurtig millionær. Ugerne gik, maskinen arbejdede på højtryk, og tonsvis af lottorækker blev udfyldt - men den store gevinst udeblev.

I dag er jeg trods alt blevet klogere. Jeg ved godt, at kuponhæftet lever af at sælge uopnåelige drømme

til fattigfolk som mig. Rig blev jeg selvfølgelig aldrig. Tværtimod blev jeg lænsat for en masse surt tjente penge. Men de opnåede det, de ville: Jeg blev sgu totalt afhængig af de guldrandede løfter. Det kribler stadigvæk i mig, når jeg ser kuponhæftet, men nu om stunder ryger det direkte i skraldespanden uden så meget som at kigge i det. Alle mennesker kan narres og falde for fristelserne. Så'n er det også i politik - slipsedyrene med deres guldrandede løfter om dit og dat, men når det kommer til stykket, kan de ikke holde en skid af, hvad de lover. Så lad os vedtage her og nu, at de også ryger i skraldespanden uden at værdige dem et blik.

Hilsen Kuponjunkien
Spacey



Stop krig og

International aktionsdag

Lørdag den 27. september afholder fredsbevægelsen verden over demonstration mod krig og besættelse af Irak, Palæstina og Afghanistan.

Der organiseres demonstrationer den 27. (enkelte steder dagene før eller efter) i mindst 40 lande: Algeriet, Australien, Bahrain, Belgien, Canada, Cypern, Danmark, Finland, Forenede Arabiske Emirater (UAE), Frankrig, Grækenland, Holland, Indien, Iran, Irak, Irland, Japan, Jordan, Libanon, Makedonien, Marokko, Mexico, Norge, Pakistan, Palæstina, Polen, Portugal, Spanien, Storbritannien, Sudan, Sverige Sydafrika, Sydkorea, Syrien, Thailand, Tyrkiet, Tyskland, USA, Ægypten, Østrig.

I Danmark demonstreres i København, i Århus og Aalborg med det landsdækkende netværk 'Nej til krig' (tdl. Ingen krig mod Irak) som arrangør.

Ikke en eneste af de argumenter den danske regering brugte som begrundelse for at gå i krig har holdt vand - og det vidste den godt i forvejen. De løj som den amerikanske, britiske og australske regering om masseødelæggelsesvåben, terrorforbindelser og truslen fra Irak. Nu følger så løgnene om besættelsen. Derfor demonstreres på følgende grundlag:

- Regeringen har løjet Danmark i krig
- Træk de danske tropper hjem
- USA ud af Irak - Israel ud af Palæstina
- Stop besættelsen - For demokrati og menneskerettigheder

Det er på mange måder en test for den internationale antikrigs-bevægelse. Det er den første fælles demonstrationsdag siden Bush erklærede "afslutningen af større kamphandlinger" 1. maj. Men det er også den første større manifestation siden det blev endegyldigt afsløret for selv de mest tungnemme, at krigsmodstanderne havde ret i foråret, når vi sagde, at deres krig var baseret på en hel stribe af løgne.

Og løgnene fortsætter:

Om hvad der reelt sker under besættelsen af Irak. Om den omfattende modstand, som langt fra kun er Baath og Saddam, men en mangesidet social og national modstand. Om hvem der tjener på

krigen. - Og af speciel interesse for os: Om det danske militærs "humanitære" opførsel i Irak.

Løgnene og fordrejningene om Palæstina og om den brutale israelske terrorkrig og besættelse fortsætter også ...

Og om Afghanistan, hvor Danmark også er aktiv deltager i en krig og besættelse med blot en tynd fernis af legitimitet over sig.



g besættelse



*Irak, Palæstina, Afghanistan...
Verdens folk rejser sig mod
imperialismens krige, og rovgrisk
globalisering.*

*Israels Apartheidmur er terror ikke
bare mod Palæstinas børn, men mod
alle jordens børn, mod alle
mennesker på kloden.*

**Fotomontage:
Palæstina Fredsvagter**



En aften med Palæstina Fredsvagter

Over 60 danskere har igennem det sidste år været i Palæstina som fredsvagter. Ofte er det afmagtsfølelsen over at se og høre om tilstandene, som gør at civile fra hele verden tager afsted, for at forsøge at gøre en forskel.

At tage afsted som fredsvagt er ikke ufarligt. En amerikansk og en engelsk fredsvagt måtte i marts og april lade livet for deres sag. De blev begge dræbt af det israelske militær og begge i byen Rafah i det sydlige Gaza. Heldigvis er ingen danskere kommet så galt afsted. De uheldigste har været tilbageholdt, fængslet og senere udvist af Israel.

Fredsvagterne forsøger at afhjælpe forholdene for de indespærrede palæstinenserne i de besatte områder. Det gør de ved at udføre opgaver som:

- *Checkpoint-vagt, hvor de overvåger soldaternes ageren ved et checkpoint*
- *Ambulancekørsel, hvor de assisterer ambulancerne gennem checkpoints*
- *Følge skolelever til og fra skole, så de sikres mod angreb fra militæret*
- *Overnatte hos martyrfamilier for at sikre at deres huse ikke nedrives af militæret*
- *Transportere sårede under belejringer og udgangsforbud*
- *Leverer mad- og medicin under udgangsforbud eller til indespærrede familier, hvis huse er besat af militæret*
- *Deltage i protestdemonstrationer mod besættelsen og dens konsekvenser og mod israelernes opførelse af den såkaldte "Apartheid-Mur"*
- *Beskytte palæstinensiske bønder under markarbejde*
- *Fjerne militærets vejblokader*

Flere danskere valgte i år at bruge deres sommerferie som fredsvagter.

Kom og mød dem til Palæstina Fredsvagters arrangement

Tirsdag d. 7. oktober kl. 19:00
Medborgerhuset Blågården
Blågårds Plads 3-5
2200 København N

Aftenen starter med visning af filmen "Fredsvagten". Herefter vil de tilbagevendte fredsvagter fortælle deres egne personlige beretninger fra de besatte områder.

Tillykke Sverige!



Det blev et klokkeklart klassenej til ØMU og euro ved folkeafstemningen søndag: 41,8 pct. stemte ja og 56,1 pct. nej. 'Sympatieffekten' i forbindelse med mordet på Anna Lindh var ikke nok til at tippe det massive nej i den svenske befolkning.

Det var de store virksomheder og den svenske elite, som ville have svenskerne til at sige ja – men det var det brede folkelige Sverige, som stemte Nej. Det var arbejderne, det var kvinderne, det var ungdommen. Ikke engang mordet på Anna Lindh, som usympatisk nok gav ja-siden nye forhåbninger om at vinde afstemningen, kunne vende den enorme folkelige modstand, som i meningsmålingerne hele vejen igennem har haft et stort forspring over ja-siden.

- *Tillykke Sverige*, sagde Dorte Grenaa, formand for Arbejderpartiet Kommunisterne som en første kommentar til afstemningsresultatet:

- *Det var en historisk vigtig sejr for den svenske arbejderklasse og det svenske folk. Det var et udtryk for, at svenskerne, som blev snydt og bedraget, lokket og truet med i EU, har reageret mod EU-virkeligheden. Man vil ikke have 'Det Europæiske Projekt', man vil ikke have ØMU'en eller euroen. Det er det korte af det lange.*

- *Det er en enorm opmuntring for EU-modstanden i Danmark, tilføjer Dorte:*

- *Et svensk ja ville have sat en ny dansk omafstemning om euroen og de danske undtagelser på den umiddel-*

bare politiske dagsorden. Det bliver meget vanskeligere nu, og derfor hænger de danske EU-politikere med skuffen i dag.

- *Men selve EU-projektet tordner videre med den ny forfatning, formaliseringen af EU som 'Europas Forenede Stater', og som ny imperialistisk supermagt. Der kommer en folkeafstemning i 2004, og det svenske resultat i dag gør det mere realistisk at vinde den.*

Valgresultatet var entydigt og fuldstændigt klart. Det var ikke de små marginer, men en overvældende sejr til nej-siden. 81,2 pct. af svenskerne stemte. 2,1 pct. af disse stemte blankt.

Blandt de yngste var Nej'et massivt: I aldersgruppen 18-21 år stemte 29,1 % ja, 66,3 % Nej, 4,6 % blankt.

Bortset fra Stockholms län samt Skåne, der havde en meget lille margin til fordel for et ja, havde samtlige svenske län (regionalinddeling) massive Nej-flertal.

For Ja-siden var det en øretæve af dimensioner. Statsminister Göran Persson har erklæret, at han 'bliver siddende, selvom det føles tungt'. Det var kapitalens partiers og socialdemokratiets, Svensk Industris og LO-toppens nederlag. Det var pengenes og de professionelle mediefolks nederlag til dem, som kun kæmpede med deres engagement og argumenter.

Det kan ikke undgå at have en fornyende og demokratiserende virkning på svensk politik.

Den svenske euro-debat op til afstemningen den 14. september var en utroværdig blanding af trusler, løfter, åbne løgne, personangreb – og mordet på udenrigsminister Anna Lindh.

Det, som lykkedes for de samarbejdende ja til EU-partier i 1994: at lokke og true sig til et flertal, lykkedes ikke i år, efter næsten ni års erfaringer med svensk EU-medlemskab.

For i 1994 havde svenskerne ingen egne erfaringer med EF/EU. Men modstanden var stor, især i arbejderklassen. Og den blev opmuntret af det danske nej til Maastricht 1992. Hele 2/3 af LO-medlemmerne stemte nej til EU-medlemskab i 1994.

Gennem næsten ni års EU-medlemskab har svenskerne set, hvad EU og især den økonomisk-monetære Union, ØMU'en, i virkeligheden betyder:

- ♦ *Arbejdsløsheden er mere end fordoblet siden de første år i 90'erne.*
- ♦ *Nedskæringer og besparelser i den offentlige sektor har ført til, at skolerne og ældreomsorgen er forringet.*
- ♦ *Pensionssystemet ATP blev skrottet, og et system med tvunget aktiespekulation med pensionspengene blev indført, trods protester.*
- ♦ *Klasseforskellene øgedes dramatisk. Ifølge en FN-rapport var Sverige det land, hvor classeskellene øgedes mest i 90'erne.*
- ♦ *Nedslidningen og invalideringen på arbejdspladserne øgedes lige så dramatisk.*
- ♦ *Store offentlige ejede virksomheder blev privatiseret med forringede arbejdsforhold og højere priser til resultat.*

Arbejderklassens og folkeflertallets erfaringer med det borgerlige-socialdemokratiske etablisement har medført, at folk lettere gennemskuer deres løgne og manipulationer.

En række skandaler, hvor ministre, direktører og andre repræsentanter for eliten er blevet afsløret i at fuske og rage til sig inden og uden for lovens grænser, har ikke øget tilliden til den herskende politisk-økonomiske over-

Euro-nej'et:

“29. august” for Sveriges samarbejdspolitikere



klasse

Mistilliden til de ledende borgerlige socialdemokratiske politikere er større i dag end for ti år siden. Og klasseforskellene er større end nogensinde.

I de sidste tyve år har de svenske topdirektører øget deres indkomster sådan, at de i dag får 43 gange mere end industriarbejderen. I 1980 fik de ni gange så meget.

Riksdags- og EU-politikerne har sammen med de socialdemokratiske fagforbundsledere fulgt topdirektørernes eksempel og bevilget sig selv store lønstigninger. LO-formanden Wanja Lundby-Wedin modtager nu mere end 1,2 millioner skr. om året, betalt af LO-medlemmerne, der tjener ned til otte gange mindre. Der er langt til Karl Marx' krav om, at arbejderklassens valgte tillidsfolk ikke skal modtage mere end medlemmernes gennemsnitsløn, hverken i fagforeningerne eller i parlamentet.

Den demokratiske offentlighed fik bekræftet sin indsigt i at EU ikke mindsker disse klasseforskelle, da det blev kendt, at bistandsminister Jan O. Carlsson modtog 80.000 kr. hver måned fra EU uden at røre en finger, samtidig som han modtog sin ministerløn. Den socialdemokratiske minister kunne ikke se noget forkert i dette og henviste til, at EU's regler ikke kan omgås. Samtidig nægtede han arrogant i flere interview at imødegå den folkelige opinion.

Minister Carlsson besluttede dog efter flere samtaler med statsministeren at frasige sig ministerlønnen, men beholde den skattefrie "EU-pension" på 80.000 kr.

Tilliden til EU-systemet er ikke blevet større efter de sidste afsløringer af, at EU-kommissionen i fire år har kendt til økonomiske uregelmæssigheder og bedragerier i en EU-organisation. – Selvom kommissionsformand Romano Prodi lovede, da han tiltrådte, at slå ned på den økonomiske kriminalitet og despotiet i EU.

Den udbredte folkelige mistillid til det herskende politiske-økonomiske overklasse og EU-modstanden har ført til, at de traditionelle svenske rege-

ringsbærende partier fra Socialdemokratiet og Moderaterne (konservative) til Folkepartiet (liberale) ikke som tidligere kan overbevise folk i kraft af argumenter, men i stadig højere grad må bruge åbne eller skjulte trusler for at diktere den folkelige opinion.

“Han skal holde mund!”

Statsministeren advarede offentligt de af hans partikammerater, som havde offentlige tillidshverv og chefstillinger i ministerierne, om at deltage aktivt i Nej til Euro-bevægelsen. Hvis det sker, kan de sig om efter et andet arbejde, var budskabet.

Da formanden for kapitalistsammen slutningen Svensk Näringsliv, den tidligere Volvo-chef Sören Gyll, bliver interviewet om, hvad han mener der kan gøres mod Erhvervsminister Leif Pagrotsky's kritik af ØMU, lyder svaret: “Han skal holde mund!”

At de socialdemokratiske ledere, ministre og fagforbundsformænd lytter mere til, hvad direktørerne i storkapitalens erhvervsliv mener, også i EU-spørgsmål, har fjernet det Socialdemokratiske Arbetar Partiet (SAP) endnu længere væk fra arbejderklassens brede lag. Siden EU-afstemningen i 1994 har SAP mistet langt over 100 000 medlemmer, mere end 40 %.

I ja-sidens kampagne optrådte de svenske konservatives (Moderate Samlingspartiets) næstformand Gunilla Carlsson som den lille dreng i Kejserens nye klæder, da hun i et fjernsynsinterview sagde, at, citat:

“ØMU betyder et mere borgerligt Sverige.”

Hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med, og Ja-sidens kampagnegeneraler fik koldsved, for Carlsson sagde jo ligeud, hvad de borgerlige kapitalistiske pengetanke er fulde af. Men det måtte ikke siges offentligt.

For de “samarbejdende” borgerlige og socialdemokratiske Ja-politikere forsøger at optræde “politisk neutralt” og at fremstille ØMU'en som et uundværligt

projekt for økonomisk velfærd for alle, ja, et projekt for et fredeligt Europa. Derfor blev Carlsson nødt til at korrigere hendes “borgerlige” udtalelse.

Storkapitalen forsøgte at “overbevise” med både åbne og skjulte trusler og løfter: “Nordea tror på et nej til ØMU, og at det forhøjer renterne,” skriver Metro.

Ja-fortalerne på den norsk-ejede Aftonbladet lokkede med: “Et ja til euroen kan give dig billigere bolig.”

I august advarede statsministeren: “Mulighederne for at gennemføre vores valglofter bliver mindre ved et nej.”

Samtidig lovede Persson, at hvis svenskerne stemmer ja, vil der skabes, citat: “100.000 nye job i den offentlige sektor”, og desuden ville “en villaejer i Katrineholm spare 1.000 kr. om måneden” ved et ja til EU-valutaen.

Konsument-minister Ann-Christin Nykvist udtalte, at “en husholdning med to børn sparer 30.000 kr. per år på husholdningsudgifterne”.

Der var ikke langt til guldet og de grønne skove i euro-tilhængernes kampagne.

Slet skjulte trusler

På en pressekonference advarede koncernchefen for “verdensfirmaet” Ericsson, C-H Svanberg, om, at et nej vil føre til mindsket økonomisk vækst og øget arbejdsløshed.

Svanberg udtalte, at det er “uundgåeligt”, at svenske virksomheder vil overveje at forlade Sverige ved et nej. “Beholder vi kronen, vil det føre til færre investeringer i Sverige”.

Det var de samme slet skjulte trusler om fyringer, hvis der blev stemt nej, som vi også oplevede med Danisco-koncernens Alf Duch-Pedersens tomme trusler om nedlæggelse af arbejdspladser ved et dansk nej i september 2000.

En international undersøgelse viser dog, at Sverige er det land, som har taget imod de største udenlandske investeringer i Norden i de sidste år. De udenlandske investeringer i Sverige var 108.000 millioner skr. sidste år.

Ja-siden fremhævede også, at valuta-vekslingen fra svenske kroner til euro udgør en handelshindring og er hæmmende for "væksten".

Til det er der at sige, at af Sveriges fem største handelspartnere er det bare Tyskland, som har euro som valuta.

De fire andre – Storbritannien, Norge, USA og Danmark – har egen valuta. Desuden er Tysklands euro-økonomi kriseramt, og den kapitalistiske produktion er faldet gennem flere måneder.

For at give ja-siden ekstra hjælp gav et flertal i Riksdagen samtlige udenlandske statsborgere og alle udlands-svenskere stemmeret ved afstemningen om euroen, som ifølge Persson er det vigtigste spørgsmål i vor tid.

Altså vigtigere end Riksdags-valg, hvor udlændinge ikke har stemmeret.

Statsborgere fra EU-landene samt Island og Norge blev tildelt stemmeret, hvis de havde opholdt sig en måned i landet inden 14. september.

Ved Riksdagsvalg har udlændinge ikke stemmeret, men ja-siden vidste, at de udenlandske borgere er mindre kritiske til euroen og dermed kunne hjælpe ja-siden.

I en undersøgelse fra *valu* kom det frem, at af de indvandrere, som var født i et andet EU-land, havde 72 % stemt ja.

Sammen med udlandssvenskerne udgør udlændinge bosiddende i Sverige 430.000 mennesker ud af 7,1 millioner stemmeberettigede.

Aktiv ja-side: Kun en trediedel

De fire største partier, statsministeren, otte ud af ti riksdagsmedlemmer og i realiteten hele det kapitalistiske erhvervsliv propaganderede for et ja, men i folkeafstemningen den 14. september blev det et rungende NEJ.

58,3 % (heraf 2,1 % blanke) afviste at følge "samarbejdspartiernes" anbefalinger, mens bare 41,8 % stemte ja.

Altså omtrent halvanden gang så mange mennesker stemte imod.

I virkeligheden udgør den aktive ja-andel kun 1/3 (33,9 %), fordi kun 81,2 % af de stemmeberettigede stemte.

Interpress

Klassevalget, der delte Sverige

Det er ikke hver dag, at en politisk og økonomisk overklasse må lide et sådant nederlag. Svenskernes knusende nej til Euroland viser, at EU-modstanden lever.

For den socialdemokratiske statsminister og ja-siger Göran Persson er det et både et personligt og politisk nederlag i det spørgsmål, som han opfatter som det "vigtigste spørgsmål i vor tid".

Rygraden i den demokratiske EU-modstand:

LO-formanden Wanja Lundby-Wedin oplyste i et fjernsynsinterview efter valget, at 65 % af LO-medlemmerne stemte nej.

Og meget lovende for fremtiden stemte to ud af tre unge mellem 18 og 21 år nej ifølge en Valu-undersøgelse (exit poll).

Ja-sidens opinionsmålinger har i flere år spekuleret i kvindernes EU-holdning – med den skjulte bagtanke, at her var en mulighed at splitte EU-modstanden. For som Vera Peterson skrev i Proletären:

"Der findes en myte om kvinder. Den henter sin næring fra kvinders stilling i samfundet. Den dyrkes i alle sammenhænge ...

Det er myten om, at en kvindes nej egentlig ikke er et rigtigt nej. Et nej, som er urokkeligt. Et nej, som siges med klar og tydelig stemme ... Nej, sådanne nej kan kvinder ikke ..." mande sig op til.

I virkeligheden er kvindernes nej næsten lige så delte som mændenes. Overklassekvinderne i Danderyd (75 % ja) stemte ja sammen med deres mænd. Og LO-kvinderne stemte nej sammen med deres mandlige kammerater.

Derimod findes der en mere markant nej-andel blandt mellemlagskvinderne end mændene i disse mellemlag.

Det er en vigtig del af forklaringen på forskellen i mænds og kvinders nej-andel, som ikke er så markant, som de utroværdige opinionsbureauer har villet give indtryk af.

Arbejderklassen og ungdommen har gennemskuet, at der intet moderne, nyt, endsige fremskredent er over Euroland, som styres af en eurofil, halvhemmelig kapitalistklub, hvor medlemmerne ikke er folkevalgte og holder møder lukket for offentligheden med hemmelige afstemninger, både i Kommission, Ministerråd og i den "uafhængige" Euro-centralbank ECB.

Af de otte folkerigeste kommuner var det kun i overklassens og magtens Stockholm, at ja-siden kom op over 50 %.

De store arbejderbyer Göteborg og Malmö stemte nej. I andre folkerige kommuner som Uppsala, Linköping, Västerås, Örebro og Norrköping stemte folk også nej.

De højeste ja-procenter var i de velbjergerede stockholmske omegnskommuner som Danderyd: 74,7 %, Lidingö: 68,6 %, Täby: 66,3 % og Nacka: 60,4 % samt i skånske Vellinge: 67,0 % og Lomma: 62,1 %.

I disse kommuner bor kapitalistfamilierne, topcheferne, spekulanter og andre udbyttere. Denne overklasse, som har deres klasseinteresser indskrevet i Maastricht-traktaten, stemte ja for at sikre deres klasseinteresser.

Folkeafstemningen viste, at det ikke lykkes for ja-siden at true, lokke eller forvirre tilstrækkeligt mange mennesker til at stemme blankt eller ja.

At samarbejdspolitikere ikke har lært noget, bekræftes af vice-erhvervsminister Ulrica Messing, der dagen efter afstemningen sagde: *"Der har nok været en større frygt for det nye, end vi havde troet."* Hermed udtrykker hun magtens arrogance og nedladdenhed og sin egen uvidenhed.

Folket har intet forstået!

Problemet for magthaverne og de "samarbejdende" ja-partier er, at folket netop har forstået, hvad EU handler om, og derfor har stemt nej.

Interpress

Demokrati i praksis - eller hvem myrdede Anna Lindh?

Fire dage før den svenske folkeafstemning om euroen blev landets socialdemokratiske udenrigsminister stukket ned i et varehus midt i Stockholm. Anna Lindh døde næste morgen af sine kvæstelser. Politiets optræden op til folkeafstemningen var bemærkelsesværdig: Det undlod bl.a. at inddrage offentligheden. Derefter arresterede man en 35-årig mand uden beviser, og løslod ham igen efter en uge. En ny mistænkt er anholdt. Mystikken har bredt sig ...

Jo, det foregår i Palme-land. Endnu en socialdemokratisk toppolitiker, ja-sidens trumfkort op til euro-afstemningen, måske den mest populære kvindelige politiker i Sverige, bliver stukket ned under tøj-indkøb før en afsluttende partilederdebat. Anna Lindh kommer fra Olof Palme-skolen: Hun er ikke bare en begejstret tilhænger af unionsprojektet, hun er også åbenlyst kritisk over for den ulovlige amerikanske krig mod Irak.

Ifølge et vidne siger morderen, da han stikker kniven i hende:

- Här får du, din djävel!

Han vrider kniven om, så hendes liv ikke står til redde, og forlader sit blødende og døende offer med ordene:

- Du fik, hvad du fortjente!

Morderen vidste, hvem han slog ihjel. Her starter mystikken. For hvem var klar over, at Anna Lindh ville handle i varehuset NK i det centrale Stockholm – uden sikkerhedsvagter eller overvågning? Var mordet en utrolig tilfældighed: En mand bevæbnet med kniv og motiv fik pludselig lejlighed til at stikke offeret ned, da de besøgte samme varehus? Eller har manden fulgt hende? Eller er han blevet informeret om, hvor hun ville være?

Politi og presse antydede straks, at Anna Lindh var offer for en enlig anti-europæisk reaktionær galning, der tilfældigt har genkendt hende efter i ugevis at havde set hendes ansigt på de mange gigant Ja-plakater. Og på en eller anden måde har angrebet hende som symbol for den "antiamerikanske" supereuropæiske linje. En perverteret EU-modstander, altså.



FOTO: POLISEN

Det eneste, der halter i denne simple tese, er, at motivet ikke hænger sammen med svaret på spørgsmålet om, hvem der drager fordel af forbrydelsen.

Det er oplagt og kendt, at udenrigsministeren var ved at tabe afstemningen. Hun ville være kommet til at stå som Uffe Ellemann i 1992, hans sidste år som udenrigsminister: slået på egen bane. Nu, da hun var død, stod sagen om afstemningen pludselig i sympativælgernes tegn. Valget blev også et symbolsk valg: for eller imod demokrati og fred. Hendes regeringskolleger fra hele Euroland stod på nakken af hinanden for at hylde den afdøde som en stor europæer.

Det lange forspring

Efter forbrydelsen har politiets metoder givet gerningsmanden et meget langt forspring. Det er tankevækkende, at ingen var pågrebet, og at politiet holdt billeder af gerningsmanden fra varehuset tilbage, da valget om euroen blev afholdt.

Er der tale om en enlig pro-amerikansk reaktionær sekterisk galning, må man i så fald sige, at ugerningen har fået den modsatte effekt end den, man må formode lå til grund for hans handling. Hans optræden på gerningsstedet og efterfølgende flugt tyder ikke på, at manden var sindsforvirret. Få har hørt ham sige noget, han bar kasket (hvad der slører vidnernes beskrivelse), ingen

fingeraftryk. Den bestialske udførelse af overfaldet og valget af gerningssted kan nemmere ses som et signal end en galnings afsindige raseri.

Derfor er et lige så godt gæt på motiv og morder en desperat EU-tilhænger betalt af Svenskt Näringsliv – hvis forhold til den lyserøde socialdemokrat i alle andre henseender end netop den forestående folkeafstemning var anstrengt.

Udenrigsministeren var ubeskyttet af sikkerhedsfolk. Varehusets egne sikkerhedsfolk er usynlige. Politiet var 10 minutter om at komme frem til gerningsstedet. Vi taler om det centrale Stockholm! Politiet sikrede ikke en øjeblikkelig afspærring af trafikken fra mordstedet.

Politiet var desuden meget længe om at få stykket et signalement sammen af gerningsmanden og endnu længere om at udsende en generel efterlysning til patruljer. Man har holdt fast i, at manden løb fra stedet, men om han sætter sig ind i bil eller der måske oven i købet holder nogen og venter – det er lukket land, for der er allerede fra starten udelukkende blevet arbejdet efter ideen om den enlige galning.

Politiet har brugt flere dage på at finde ud af, om der var noget brugbart på overvågningskameraer, og da der endelig findes videoclipps, så vælger man kun at rundsende stilbilleder og vælger at



Anna Lindh

lade være med at sende billederne til pressen direkte.

Billederne "lækkes" i stedet, hvilket giver en bedre historie i pressen og samtidig betyder, at de føler sig nødsaget til at sløre mandens ansigt. Offentligheden holdes altså ude af jagten på morderen. Og politiets begrundelser bliver end ikke anfægtet på pressekonferencer. Den meget finurlige forklaring på, at de ikke vil udlevere filmen, går på noget i retning af, at det vil kompromittere vidneudsagnene. Mage til bavl!

Har man video af en mand, der matcher signalementet, som omkring gerningstidspunktet er gået rundt i storcenteret, og denne herre ikke er dukket op hos politiet for at fortælle, hvad han har set, så er der ikke en eneste ting, der efterforskningsfagligt kan forsvare at holde billedet af manden tilbage – andet end at man er bange for, at han bliver genkendt og fundet!

Forløbet tyder både på uduelighed hos politiet i de kritiske minutter lige efter forbrydelsen samt, mere alvorligt, at man har villet sikre, at forbrydelsen forblev uafklaret til tidligst mandag, fem dage efter attentatet og dagen efter folkeafstemningen.

'Sympatieeffekten' for Anna Lindh flyttede stemmer ved afstemningen, viser senere undersøgelser. Bare ikke nok til et ja.

En 35-årig anholdes

Først på folkeafstemningsdagen frigav politiet billeder af den formodede atten-

tatmand, og dermed inddroges for alvor offentligheden. Dagen efter beslutter politiet at udstede arrestordre mod en 35-årig mand. Politiet har meddelt, at man har fundet dna fra gerningsmanden på kasketten.

Da manden begæres varetægtsfængslet – og bliver det for kun en uge – lægges dna-analysen ikke frem. Man må gå ud fra, at den ikke kan forbindes med den sigtede. Eller at analysen ikke er tilstrækkelig (det kan tage op til fire uger at gennemføre den endelige dna-analyse).

Pressen eksploderer med skrivelser om den anholdte: en mange gange strafet vaneforbryder, der holder til blandt Stockholms jetset og bl.a. er god bekendt med en kongedatter, psykisk syg, psykopat, misbruger og desuden fodboldhooligan, en mand med et dobbeltliv. Filosofisk interesseret, nazist eller nazisympatisør.

Samtidig begynder en tvivl at melde sig: Den anholdte mand er ikke den samme som manden på billederne fra varehuset, erklærer mange af hans bekendte. I dagene efter mordet optrådte han helt normalt og ikke som en person under mistanke.

Jan Guillou konstaterede: *"Hvis den 35-årige skulle vise sig at være uskyldig, slår det alle rekorder i bagvaskelse."*

En uge efter anholdelsen blev manden løsladt. Og en ny mistænkt er blevet grebet.

Den svenske højrefløj er notorisk voldelig. Nazisterne har dræbt og terroriseret fagforeningsfolk og venstrefløjsmodstandere. På en nazistisk hjemmeside prides mordet på Anna Lindh: *"Hun fik, hvad hun havde fortjent."*

Politiske mord er reaktionens metode.

Sverige frygter en ny Palme-sag

Det gjorde man også efter Palme-mordet. Her fik man dømt en mand, som senere måtte løslades.

Sandheden om dette mord er ikke kommet frem. Det er fortsat uopklaret. Dengang var det den svenske statsminister, som blev dræbt. Nu var det udenrigsministeren, den mest oplagte kandidat som landets første kvindelige statsminister.

Anders Fogh er ikke Anna Lindh

De danske medier – og statsminister Anders Fogh selv – har draget maleraktionen i folketinget, da Fogh sendte Danmark i krig mod Irak, ind i reaktionen på mordet på Anna Lindh.

Det er absurd. En politisk medieaktion er ikke mord eller attentat. Og Anders Fogh er ikke Anna Lindh.

Mordet på den svenske udenrigsminister kan ikke på nogen måde sammenlignes med aktionen i folketinget den 16. marts, da de to antikrigsaktivister Lars Grenaa og Rune Eltard Sørensen kastede maling på stats- og udenrigsministeren.

Knivdrabet på Anna Lindh var et fascistisk attentat, sandsynligvis begået af en sindssyg højreekstremist. Uanset hvilke motiver gerningsmanden måtte have, var det et attentat mod den demokratiske debat i Sverige op til folkeafstemningen om euroen 14. september. Den fik en brat afslutning. Den politiske virkning var en styrkelse af ja-siden, som i alle meningsmålinger havde stået til et meget stort nederlag.

Anna Lindhs morder stak af fra sin handling, som foregik under ministerens anonyme indkøbstur uden sikkerhedsvagter.

Maleraktionen mod Fogh og Per Stig Møller foregik i folketinget, da en beslutning om dansk krigsdeltagelse var truffet uden nogen form for folkelig demokratisk debat og i modstrid med befolkningsflertallets mening. Som medieaktion var den netop en protest mod mangelen på demokrati: Den foregik i fuldstændig offentlighed, og maleraktivisterne vidste på forhånd, at de ville blive arresteret.

Anders Foghs eller Per Stig Møllers liv eller sikkerhed var ikke på noget tidspunkt truet. De eneste, som risikerede noget, var maleraktivisterne. En panikreaktion fra sikkerhedsfolkene i folketinget kunne have været alvorlig.

Maleraktionen var en symbolsk aktion, som viste, at de to krigsministre var på vej til at få ikke maling, men



Foto: Frank B. Schmidt

menneskeblod på hænderne.

Spørgsmålet om ministrenes sikkerhed er et helt andet spørgsmål. Maleraktionen viste, at det var relativt let at få adgang til folketinget, og at et virkeligt attentat dér var muligt. Det har ført til en skærpelse af sikkerhedsforanstaltningerne og til en permanent bevogtning af statsministeren og større sikkerhedsforanstaltninger for andre politikere.

Intet tyder imidlertid på, at Fogh, Per Stig Møller eller andre danske ministre på noget tidspunkt har haft grund til at frygte for at blive slået ihjel. Den danske venstrefløj er ikke sindssyg og praktiserer ikke individuel terror som aktionsmetode.

At medierne og Anders Fogh ikke er i stand til at skelne mellem politisk protest og attentat, mellem liv og død, mellem ja og nej og mellem demokrati og ikke-demokrati, bliver på tragikomisk vis demonstreret igen. Samtidig glemmer medierne bekvemt at nævne det eneste politiske mord i Danmark i nyere tid: det stadig uopklarede, formentlig nazistiske, bombedrab på IS'eren Henrik Christensen i 1992.

Hvis man ikke vidste det i forvejen, så er det demonstreret igen:

Anders Fogh er ikke Anna Lindh.



Principløst fornuftægteskab

*Franz Krejbjerg om sammenslutningen
af KPiD og DKP-ml*



DKP/ml og KPiD har lagt sig fast på at gennemføre en sammensmeltning af de to partier. Tidligere på året nedlagde partiet Fælles Kurs sig selv og en del medlemmer gik ind i DKP. Kommunistisk Politik har i den forbindelse talt med Franz Krejbjerg, Århus, medlem af APKs Centralkomite – og tidligere medlem af DKP-mls.

Hvordan vurdere vi den ægtepagt som de to partier har indgået?

- DKP/ml og KPiD har lavet en hel lille køreplan hvor de på ledelsesplan vil afhandle de spørgsmål, som en sammenlægning rejser. Herefter vil medlemmerne blive hørt, siger man. Den naturlige forklaring på denne fremgangsmåde er, at de uenigheder, der skal handles af, drejer sig om personer, magt og indflydelse i det ny parti – og om hvordan man skal tackle modstand blandt medlemmerne i fællesskab. De to ledelser er bange for deres egne medlemmer.

Det er lykkedes for DKP-ml at fjerne sig med stormskridt fra dets revolutionære fortid. Allerede under partikampen i 1996-97 fik man et glimt af den principløshed, der lå til grund for den nye ledelses politik. Den udmøntedes senere, da Jørgen Petersen formulerede tesen om at der var "95% enighed mellem KPiD og DKP-ml".

De 95% kommer ud af en ting, der er

typisk Jørgen Petersen og hans gruppe, en tendens til at gå efter afledte spørgsmål i den daglige klassekamp uden at have nogen strategi.

Allerede under partikampen formulerede de f.eks. på fagbevægelsens område hovedproblemet som at 'de unge ikke gider at være medlemmer'...

Og deres svar er ikke anderledes end andre reformisters: de kan se at fagbevægelsens skal være mere "aktiv", de formulerede ikke og arbejde ikke efter at bryde nogen af de givne rammer.

Vores bedømmelse af DKP/ml er at de ikke har haft en helt klar retning, de har haft '95 % formelen' og ikke ret meget mere. En kort periode var der en drøm om at skabe et masseparti, den idé er lagt på hylden til bedre tider.

Hvad så med KPiD?

- KPiD har på deres side haft en helt klar idé om at genoplive 70'ernes DKP, alle de gamle fora og støttepunkter, hvor man sad sammen med socialdemokrater og afhandlede at man hverken var mod USA eller Sovjetunionen. Vi er nogen der stadig husker da DKP-mls svar var: Nej til de to imperialistiske supermagter! Også i den internationale bevægelsen står KPiD sammen med deres gamle revisionistiske venner. Parolen er: 'Tilbage til tiden før Gorbatsjov og Ole Sohn'. Derfor har de heller ikke haft nogen intention om at gå sammen med DKP-ml, før disse var modne til sluge denne idé om at "genskabe" DKP anno 1976, i en lettere nyoppudset udgave.

Deres arbejdsprogram er, at man skal opbygge enhedsfronter med socialdemokraterne. Klasseanalysen er, at fagbevægelsen er en hellig ko, og mennesker der ikke er medlemmer af en fagforening er klasseforrædere. Og i øvrigt at universitetslektorer er arbejdere.

Hvorfor er DKP-ml endt med at likvidere sig selv?

- Det er vanskeligt at sætte sig ind i, hvad der har været motivet for afmonteringen af det revolutionære DKP/ml. Her tænker jeg ikke på de menige medlemmer og sympatisører, der jo for manges vedkomne virker som ureflekterede, de tager ikke ordet i hvert fald. Jeg forestiller mig at de tænker at det er hip som hap om de er med det ene eller det andet sted, bare organisationen giver mulighed for nogen aktivisme og en forsikring om, at man arbejder for et socialistisk samfund. Alle de dybere spørgsmål, alle de politiske spørgsmål, de strategiske spørgsmål, hvordan man angriber målet om socialisme – det håber de, at der er nogen der tager sig af, de håber, at der nogen andre der gør det. De lægger deres lod i den vægtskål, der hedder: vi har nogle tænkere, nogle der ved noget, nogen der er valgt til at sætte sig ind i det...

Det var der en sørgelig tendens til allerede i midten af halvfemserne. En fornægtelse af at man beskæftiger sig med en videnskab. De vil gerne sige, at man bygger på marxismen-leninismen, men de vil ikke i praksis tage hånd om opgaven: at man må gå videnskabeligt til værks hvis man vil lave en socialistisk revolution. De fornægter at spørgsmålet om revolution kun kan løses på baggrund af videnskaben om revolutionen og socialismen, fordi det står i modsætning til hele deres bekvemme stil hvor det politiske arbejde kan bygges på medmenneskelige følelser. Og deres 'moraliske' udgangspunkt i politik.

- *Hvordan vil du forklare forskellen mellem DKP-mls revolutionære linje i 'gamle dage' – og så nu?*

- Tag Dagbladet Arbejderen. Det er symptomatisk for en beskrivelse af DKP/ml. I årene op til 1997 var der en situation, hvor en kerne af folk arbejdede med politik til daglig. Dagbladet Arbejderen var for dem ikke bare en avis blandt mange andre, det var et organ for det kommunistiske parti. For at bladet skulle have nogen gennemslagskraft, så man kunne bruge det til at komme ud til folk som et organiserende aktiv, så var det vigtigt at bladet appellerede til arbejderklassens, ungdommen osv.. De skulle kunne læse ting i Arbejderen, der havde relevans for dem. Det skulle ikke være et indspist klubblad,

men et blad der gik ud til folk.

Arbejderen var alfa og omega i den tænkning, der lå omkring den oprindelige parole om kommunistisk samling. Nemlig at samle alle kræfter på marxistisk-leninistisk grundlag med DKP/ML som kernen og bekæmpe de tiltag til revisionistisk genrejsning, man kunne se i KPId.

I 1996 blev kræfterne i en længere periode brugt på at trimme hele organisationen, redaktionen havde været det mest produktive led, men i denne periode kom hele mekanismen i fokus fra økonomi, kampagne, billedstof, digitalisering af produktion, effektiv udnyttelse af vores produktionsapparat. Det, der var sværest var at arbejdet skulle gøres i en ånd af mistro, man kunne mærke at det 'drive' der skal til for at

man kan lave et skift, ikke var til stede overalt i partiorganisationen. Enkelte lokale afdelinger var simpelt hen ikke, i første omgang, med på at lade avisen overleve. Det lykkedes at gennemføre hele omdannelsen, og den professionelle tilgang betød en massiv rationalisering og besparelse.

Der hvor de øjeblikkeligt glippede, da Jørgen Petersen-kliken kuppede ledelsen, var på politikken. Avisen blev på få sekunder tømt for politisk indhold, den revolutionære strategi blev elimineret. Nu er avisen blevet til et værktøj for revisionismen - et nyt Land & Folk. Dømt til at gå samme skæbne i møde.

Det bør ikke undre, hvis det lykkes KPId-/DKP-ml at skabe et parti, der stort set er uden noget indhold.

*Chile 11. september 1973:
Fascistisk kup.
Det gamle pro-sovjetiske
DKP forsvarede den "chilenske
vej til socialismen".
KPId/DKP-ml gør det endnu
i dag.*



DKP-ml/KPiD om 'læren af Chile'

Den 11. september bragte Dagbladet Arbejderen en kronik af Sven Tarp (DKP/ML), som udtrykker fællespartiet KPId/DKP-mls forsvar for den 'chilenske vej til socialismen' (dvs. 'fredelig overgang'). Om 'læren af Chile' skriver Tarp:

Både før og efter kuppet den 11. september 1973 har erfaringerne fra Allendes regeringstid været et hedt diskussionsemne på venstrefløjen og i den kommunistiske bevægelse.

Mens Folkeenheden sad ved regeringsroret forfægtede en del kræfter, at dette var det endegyldige bevis på, at den fredelige vej til socialismen er mulig.

Efter kuppet hævdede andre kræfter derimod det stik modsatte, nemlig at fiaskoen for den 'chilenske vej til socialismen' en gang for alle beviste, at det ikke er muligt at komme til magten ad fredelig, parlamentarisk vej.

Begge konklusioner er overilede. Denne måde at drage konklusioner på – i filosofien kaldes den 'induktion' – kan ikke bruges på de chilenske erfaringer. Man kan ikke på denne måde generalisere ud fra konkrete enkeltteksempler og opstille almenlydige love, som gælder for alle lande – uden for tid, sted og konkrete betingelser.

Hvad man kan derimod konkludere ud fra Chiles eksempel er, at den fredelige, parlamentariske vej til socialismen ikke var mulig under de konkrete historiske betingelser, som eksisterede i Chile og internationalt på daværende tidspunkt. Venezuelas nuværende udvikling under Hugo Chavez' inspirerende ledelse viser, at andre forhold giver andre muligheder.

Om den “chilenske vej til socialismen”

Af Klaus Riis

30-året for det fascistiske kup i Chile er blevet markeret over hele verden - også i Danmark. Socialdemokraterne og SF kappedes med KP/DKP-ml om at hylde Allende og hans Unidad Popular og fordømme det CIA-støttede fascistiske generals-kup.

Men i disse fordømmelser af den ydre magt, som slog den folkelige bevægelse til jorden, glemte man at undersøge den indre faktor for nederlaget - den linje, som UP byggede på: tesen om den ‘fredelige overgang til socialismen’.

Chile under Allende blev vidt og bredt propaganderet som ‘beviset’ på, at socialismen kunne sejre uden revolution, uden et væbnet opgør med den kapitalistiske statsmagt og dens imperialistiske støtter. Ikke mindst af de prosovjetiske partier som DKP i Danmark.

Nederlaget for ‘den chilenske vej’ udløste også i Danmark en hæftig diskussion om revolutionær strategi - også i DKP - hvor ideen om ‘fredelig, parlamentarisk overgang’ blev angrebet af f.eks. Carl Madsen.

30 år efter bliver selve denne fredsommelige strategi igen hævet til skyerne, som om intet kan læres af historien (der som altid er skrevet i blod).

Sven Tarp – fællespartiet KP/DKP-mls teoretiske orakel – har i en kronik i fællesorganet Arbejderen den 11. september ualmindeligt uvidenskabeligt og klodset forsøgt at redde den revisionistiske idé om ‘fredelig overgang til socialismen’, selvom den ‘chilenske vej’ spillede fallit med så katastrofale konsekvenser. Den fælles ‘lære af Chile’ er optrykt i en boks ved siden af denne kommentar.

Løgn 1:

Tarp skriver: *’Mens Folkeenheden sad ved regeringsroret forfægtede en del kræfter, at dette var det endegyldige bevis på, at den fredelige vej til socialismen er mulig.*

Sandheden: UPs to vigtigste partier – Allendes Socialistparti og Corvalans prosovjetiske revisionistparti – var

begge glødende tilhængere af forestillingen om ‘fredelig og parlamentarisk overgang’. UP blev dannet som en ‘strategisk’ alliance mellem socialister (socialdemokrater) og revisionister, og blev på verdensplan – ikke mindst af de prosovjetiske partier – fremstillet som model for ‘fredelig overgang’.

Selve linjen var forkert: Der kom ikke socialisme. Der kom fascisme.

Løgn 2:

Tarp skriver: *’Efter kuppet hævdede andre kræfter derimod det stik modsatte, nemlig at fiaskoen for den ‘chilenske vej til socialismen’ en gang for alle beviste, at det ikke er muligt at komme til magten ad fredelig, parlamentarisk vej.’*

Sandheden: Den revolutionære kritik af den ‘fredelige overgang’ og af den ‘chilenske vej’ kommer ikke først efter kuppet, men længe før. På den første partikongres efter Stalins død knæsatte Sovjetunionens Kommunistiske Parti tesen om muligheden af fredelig overgang i strategisk alliance med socialdemokrater. Få år før kuppet i Chile slagtedes en halv million indonesiske kommunister og sympatisører, fordi det kommunistiske parti der fulgte den ‘fredelige’ idé. Allende-eksperimentet var fra starten ledsaget af diskussionen om fredelig overgang eller revolution. Også i Danmark fandt den diskussion sted allerede før kuppet. DKP støttede blindt alle skridt, Allende-regeringens tog for at imødekomme de troløse generaler. Datidens ml-bevægelse (f.eks. KFML) kritiserede disse illusioner, som ledte til nederlaget.

Den ‘chilenske vejs’ fallit gjorde det klart for en generation af revolutionære verden over, at ‘fredelig overgang’ – under de rådende betingelser – var nederlagets vej.

Løgn 3:

Den marxistisk-leninistiske teori understreger nødvendigheden af revolution med magt, af at knuse det borgerlige statsapparat og opbygge et nyt

som forudsætning for arbejdernes klasseherredømme og opbygningen af socialismen.

Det er ikke ‘induktion’ fra et enkelt eksempel, men en konsekvens af marxismens opfattelse af staten og revolutionen. Til gengæld har denne marxistisk-leninistiske konklusion historien med sig: Der eksisterer ikke et eneste eksempel på socialismens sejr på basis af den reformistiske og revisionistiske forestilling om ‘fredelig overgang’.

Ikke ét eneste fra 1871 (Pariserkommunen) og frem til i dag.

Der findes kun eksempler på at socialisme er blevet en realitet på basis af revolution og væbnet undertrykkelse af de hidtidige herskende udbytterklasse og dens voldsapparat.

Det var et hovedindhold i Oktoberrevolutionen, den første sejrige socialistiske revolution.

Intet har hidtil ugyldiggjort, eller blot modereret, dennes lære.

Løgn 4:

Tarp skriver: *’Venezuelas nuværende udvikling under Hugo Chavez’ inspirende ledelse viser, at andre forhold giver andre muligheder’* – det vil sige nye muligheder for ‘fredelig og parlamentarisk overgang’ til socialismen.

Han ulejlig sig ikke med at forklare sig nærmere.

Nu hedder det ikke den ‘chilenske vej’, men den ‘venezuelanske’.

Og åbenbart er Chavez’ Venezuela ikke bare ledt af en progressiv regering, som står (delvist) på antiimperialistiske positioner – det har sat kurs mod ‘socialisme’ på basis af tesen om ‘fredelig overgang’.

Det er ikke sandt, men endnu en tarp-løgn - hvad man også må håbe for Chavez-regeringen og det venezuelanske folk.

APK har på nettet genudgivet en konkret analyse af de indre årsager til Allendes og UPs nederlag fra vort chilenske broderparti PC/AP, skrevet i 25-året for kuppet.

Den kan læses på www.apk2000.dk

Flyttedag og økonomisk indsamling

Oktober Bogbutik og APK har holdt flyttedag. Butikken i Willemoesgade på Østerbro (hvor ejeren har varslet huslejustigninger på 150 %) er blevet lukket og tømt. Forskellige funktioner er overflyttet til nye adresser.

APKs landsadresse
vil fremover være

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf. 35 43 49 50 eller 66 14 89 83
Email: apk@apk2000.dk

Oktober Bogbutik – København
er sammen med DKU flyttet til Ved Sønderport 18 på Amager (2300 S) – nær Øresundskollegiet, metro og bus – og mindst lige så nem at komme til som butikken i Willemoesgade.

Den åbner i begyndelsen af oktober måned, når indflytningen er helt på plads. De nye åbningstider offentliggøres i næste nummer af Kommunistisk Politik.

Det Kommunistiske Ungdomsforbund DKU
har fået landskontor - på adressen:

DKU
Ved Sønderport 18
2300 København S

Økonomisk indsamling oktober-november 2003

Den årlige økonomiske indsamling til Kommunistisk Politik starter 1. oktober. Flytning og opstart af nye lokaler betyder ekstra udgifter – og vi opford-

rer læsere af Kommunistisk Politik og venner og sympatisører til APK og DKU til at støtte indsamlingen.

Vi tror på, at de nye forhold for DKU også vil betyde nye muligheder for DKU og for flere unge kommunisters deltagelse i klassekampen.

APK/Kommunistisk Politik vil gerne bakke vores unge kammerater op med hjælp til indskud og nødvendige anskaffelser, og vil derfor øremærke en del af kampagnemidlerne til DKU:

Vi opfordrer alle læsere til at give bidrag.

Støttebeløb indsættes på
Oktobers konto:
Giro og bankkonto (BG bank)
1-663-4271

Ring til APK/Odense Bogbutik, hvis du vil have tilsendt girokort : 66 14 89 83

Skrot det nye nedskæringsbudget for Odense

Odense kommunes budget 2004 er fastlagt før førstebehandlingen. En ny kommunal finanslov, der tydeligt afspejler, hvordan staten/regeringen sædvanen tro vred armen om på kommunerne i forårets forhandlinger: Der skæres helt ind til benet. Ikke mindst børnepasningen, folkeskolerne og ældreplejen står for skud.

Under-Odense er udset til at skulle betale prisen, hvorimod de rige er fredet, og erhvervslivet får nye tilskud. Med fuld hammer rammes de svageste stillede børn og unge, der har særlige behov for støtte. Muligheden for at få tildelt støttepædagog forringes, antallet socialpæda-

gogiske fripladser barberes, sagsbehandlere afskediges, midlerne til ansættelse af to-kulturelle medarbejdere bortfalder m.m.

Sfo'ernes (skolefritidsordningernes) åbningstid sættes ned, og normeringerne forringes – med mindre voksentid pr. barn. Samtidig jages de mindste børn ud af vuggestuerne og over i børnehaverne, hvor der er lavere normering og mindre tid til den enkelte.

Samtidig forringes skolelærernes arbejdsforhold drastisk, med forringet undervisning, mindre tid til sociale arrangementer, forældrearbejde, elev-

samtaler og skolevejledning m.m. til følge.

Samtidig reduceres timetildelingen til de enkelte skoler. Resultatet: færre undervisningstimer, færre deletimer, færre tolærerordninger samt mindre tid til elevsamtaler og lejrskoleophold.

Udover børn- og ungeområdet rammes også ældre- og handicapområdet af nedskæringskniven. Ikke mindst forringes hjemmehjælpen for de ældre, som udelukkende modtager hjælp til praktisk bistand (rengøring).

Det er langt fra første gang, odenseanerne udsættes for et sandt bombardement af nedskæringer fra det socialdemokratiske ledede byråd sammen med SF og de borgerlige partier.

En protestbevægelse mod det nye reaktionære budgetforlig er samtidig en protest mod den siddende højreregering, der har ført Danmark ud i en ulovlig krig mod og besættelse af Irak, og som har stået i spidsen for et sandt amokløb mod resterne af danske velfærd. Det er på høje tid at sige stop. Både for højreregeringens hærgen og for det nyeste budgetforslag for Odense Kommune.

APK Odensen 16. september 2003
(forkortet)

At give meget

At give meget lidt med venstre hånd,
for derefter at stjæle det hele, og mere til,
med HØJRE, - er en tro og borgerlig dyd, og
dette har efter mange års hård træning,
med deraf indvunden stor erfaring,
og pligt og lydighed overfor dets herre,
gjort enhver soc.dem. regering til
en tro, dresseret og veltalende papegøje.

NB

Effektivisering igen, igen



I Frederiksberg kommune er der rimeligt med penge i kassen til omsorg for ældre og handicappede. For det første er der mange rige ældre i kommunen, så det kan betale sig at beholde dem også efter pensionsalderen. Det giver skattepenge i kommunekassen. For det andet er der forholdsvis få misbrugere og psykisk syge i kommunen. Så der gøres en del ud af at Frederiksbergs image som en god kommune at blive gammel i. Det skal dog ikke forhindre kommunen i at spare, hvor der spares kan.

Som i enhver større virksomhed finder der ofte struktur-tilpasninger sted. Dvs. cheferne bytter lidt rundt på ansvarsområderne og kontorerne, sekretærerne flyttes lidt omkring, ansvaret flyttes nedad til dem, der laver arbejdet, uden at kompetencen følger med, og sidst, men ikke mindst, opnås en eller anden gevinst økonomisk, så der bliver udført mere arbejde af færre hænder, men i øvrigt ændres der ikke noget på arbejdets indhold.

Mønsteret fra de private virksomheder følges nøje.

Først inddrages medarbejderne i en værdi-diskussion. Dvs. hjemmehjælperne giver deres bud på, hvad en god arbejdsplads er. Noget med indflydelse på eget arbejde og godt samarbejde med kollegerne, men ikke noget om, hvor

meget tid der skal bruges til hvilke opgaver, for at arbejdet kan være af god kvalitet. Det ligger ligesom uden for rammen af, hvad der kan stilles krav til.

Så nedsættes der arbejdsgrupper på overordnet plan, der arbejder i lang tid med at finde ud af, hvordan en overordnet strukturomlægning skal se ud.

Til sidst kommer der et forslag om, at medarbejderne skal inddrages i implementeringen af omlægningen, for så kan vi få indflydelse og få opfyldt vores egne værdikrav, som de fleste havde glemt alt om.

Gruppelederen udfolder utrolige oratoriske egenskaber i sit forsøg på at få nogen til at gå aktivt og energisk ind i arbejdet. Det kræver deltagelse i en to-dages seance med overnatning, og bagefter er man så forpligtet til at arbejde for få inddraget de øvrige medarbejdere i strukturomlægningen. Der spores ingen begejstring for forslaget, men efter adskillige omganges bearbejdning ser det ud til, at det lykkes at få nogen til at påtage sig opgaven.

Der er, så vidt jeg kan bedømme, ingen, der er i tvivl om, at dette handler om at effektivisere arbejdsgangen. Det er meningen, at gruppen skal opdeles i mindre selvstyrende enheder, således at gruppen selv er ansvarlig for plejen af et antal klienter, herunder hvornår der

bruges vikarer, under hensyntagen til et økonomisk budget for gruppen.

Det ser ud til, at hver gruppe selv får ansvaret for at få fordelt arbejdet til hinanden på den billigste måde, dvs. minimering af overarbejdsbetaling ved at udnytte deltidsansatte og færrest mulige stregredninger, der koster uvarslet ekstra-betaling osv. Det kan man kalde et godt samarbejde mellem kollegerne, men jeg vælger nu at kalde det organiseret underminering af overenskomstrettigheder eller undergravning af hele idéen om, at sammen er vi stærke. Jeg kan i hvert fald godt forestille mig, at det gode samarbejds-klima, der er nu, hvor alt arbejde fordeles af gruppelederen, i løbet af nogen tid bliver afløst af alles kamp mod alle, mens mængden af udført arbejde pr. ansat stiger og den udbetalte løn falder.

GBe

APK-København indbyder til

Offentligt møde

Socialisme og kontrarevolution i Sovjetunionen
Oplæg v. Frede Klitgård

Torsdag den 9. september kl. 19
Kapelvejens Medborgerhus
Kapelvej 44, 2200 N – Lokale 304

Modstandsmanden Frede Klitgård var Land & Folks korrespondent i Moskva årene omkring Stalins død. Frede fortæller om livet i det socialistiske Moskva og Sovjet, samt begivenhederne efter Stalin.

Arr.: APK - København

OKTOBER BOGBUTIK København

Butikken er flyttet til Amager:
Ved Sønderport 18
2300 København S
Nye åbningstider i næste nummer af bladet



Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
86 18 40 06
Åbningstid:
Man, ons, fre 14-17.00

Foghs nye løftebrud: De supplerende dagpenge

Reinhard arbejder som avisomdeler tre nætter om ugen. Han er afløser og har som deraf forskellige ugentlige arbejdstimer. Det er for så vidt sagen ligegyldig, idet han er afhængig af de supplerende dagpenge, han i dag er berettiget til. Reinhard får normalt 8-9.000 kr. i løn om måneden suppleret med ca. 4.000 kr. i dagpenge før skat. Hvis regeringen gennemfører deres angreb på de supplerende dagpenge, vil Reinhard miste mere end 2.000 kr. på en fem-ugers periode, hvilket rundt regnet vil indbringe ham et gennemsnitligt ugentligt beløb, der svarer til de dagpenge, han som fuldtidsarbejdsløs er berettiget til.

Summa summarum: Det kan ikke betale sig for Reinhard at omdele aviser hver torsdag, fredag og lørdag nat.

Reinhard kan vælge at sige sit job op med efterfølgende karantæne eller skaffe sig et fuldtidsjob.

Reinhard er 54 år, så der er ikke større jobudsigter i vente:

- Det er svært at få job på fuldtid. Jeg søger, men uden resultat. Jeg er uddannet pladesmed, men har ikke arbejdet med det i 30 år, og hvem vil ansætte en mand, der er 54 år gammel? spørger han.

Så kan han vælge arbejdsløsheden, hvor han er berettiget til et års dagpenge, hvorefter han sættes på tvangsaktivering i tre år. Derefter overføres han til kontanthjælp – og fortsat tvangsaktivering – i en alder af 58 år. To år på kontanthjælp inden efterlønnen, hvis Reinhard betaler til ordningen, og HVIS den eksisterer om seks år.

Reinhard's historie står at læse i SiD's medlemsblad.

Skiftende regeringer har udbasuneret, at det skal kunne betale sig at arbejde. Samtlige partier udstiller det samme

- Det er ikke rimeligt, at millionærer kan oppebære retten til supplerende dagpenge.

Statistikkerne viser, at der eksisterer to millionærer, som modtager supplerende dagpenge, blandt landets samtlige 1.000.000 erhvervsaktive, der står uden for arbejdsmarkedet.

De nye regler vil ramme omkring 67.000 andre arbejdsløse, hvoraf de 25.000 er ufaglærte medlemmer af SiD.


Faglig kommentar

valgflæsk. Det lyder smukt, men det reelle indhold er, at forholdene for de arbejdsløse skal forværres i en sådan grad, at de er tvunget i arbejde for at eksistere – på arbejdspladser, der ikke eksisterer.

I den forstand overholder de alle deres valgløfte.

Fogh-regeringen har i den grad ført sig frem som en regering, der opfylder valgløfterne. Et af dem var, at de ikke ville røre ved dagpengene. Regeringen ønsker at ændre retten til supplerende dagpenge fra at gælde for alle med én dags beskæftigelse om ugen til et krav om to dages beskæftigelse. Det vil ramme alle, der arbejder mellem 22,2 og 29,6 timer.

Som argumentation for angrebet på de supplerende dagpenge har regeringen brugt forklaringer, der ville have rørt Goebbels dybt:

- Det er ikke rimeligt, at millionærer kan oppebære retten til supplerende dagpenge.

Statistikkerne viser, at der eksisterer to millionærer, som modtager supplerende dagpenge, blandt landets samtlige 1.000.000 erhvervsaktive, der står uden for arbejdsmarkedet.

De nye regler vil ramme omkring 67.000 andre arbejdsløse, hvoraf de 25.000 er ufaglærte medlemmer af SiD. Forslaget vender den tunge ende nedad. Det rammer først og fremmest de i forvejen dårligst stillede.

Hvis regeringen har ondt i nakkens første hul over to millionærer, så kunne de jo genindføre formuebeskatningen og/eller hæve topskatten.

Det gør kun ondt værre, at den samme regering sidste forår gennemførte deltidsloven, der giver arbejdsgiverne ret til i praksis at diktere ansatte på deltid. Med det nye forslag risikerer man at blive ramt på pengepungen af et tveægget sværd: Du vil ikke kun miste forskellen på timelønnen og dagpengene. Man mister simpelthen hele timelønnen for det antal timer, man nedsættes.

FJ

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk